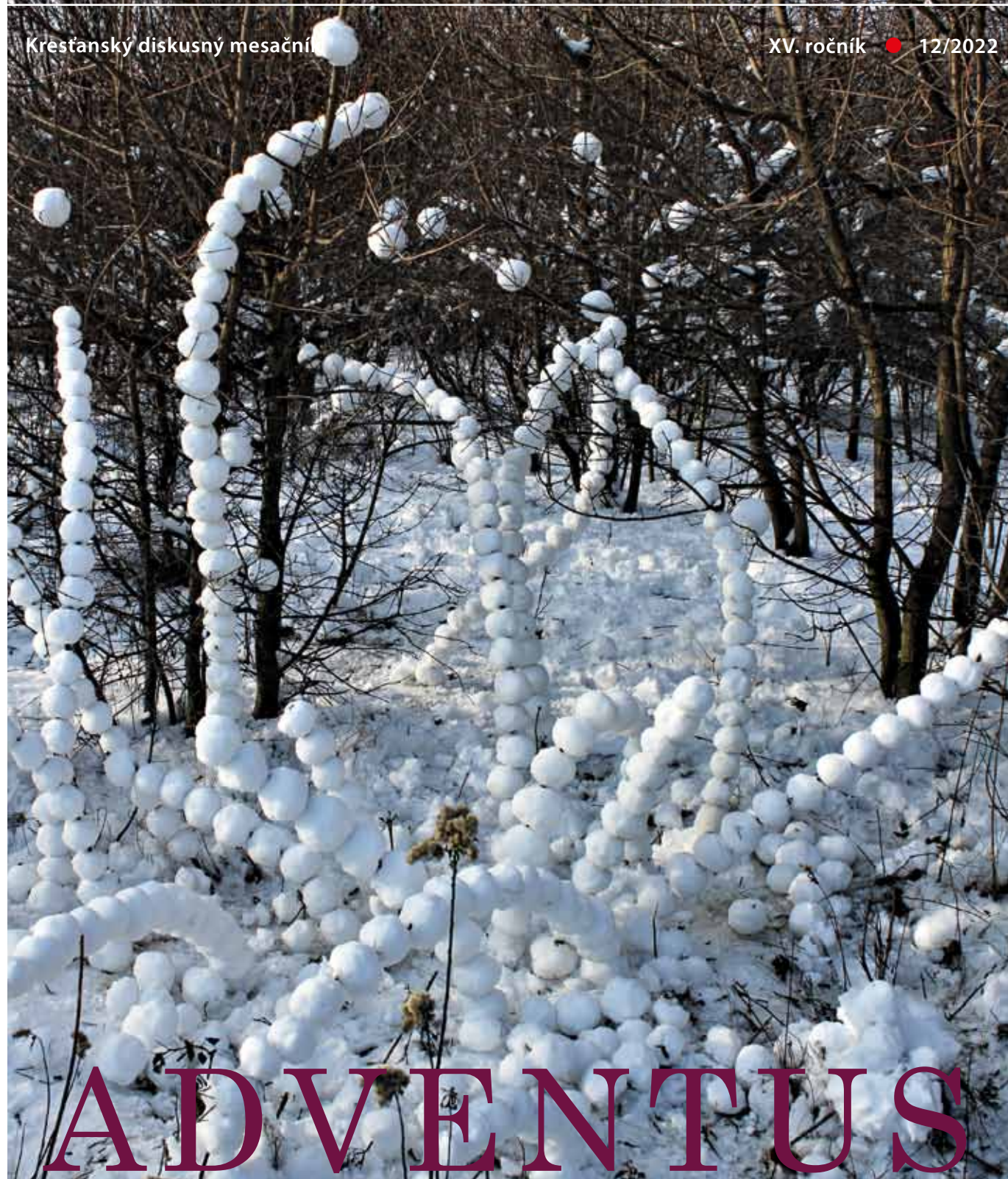

DIAŁÓG

Křestanský diskusní mesačník

XV. ročník ● 12/2022

ADVENTUS

O B S A H

Adventus – príchod PIESNE I. Valenta	4 29
BÁSNE J. Nagajová	5 30
AKO BOLO NA POČIATKU R. Betina	6
PLYNUTIE ADVENTNÉHO ČASU Š. Markuš	8
AKÝ PRIATEĽ JE NÁŠ JEŽIŠ Ľ. Verčimáková	11
VÝMENA SLUŽOBNÍKOV M. Jurčo, M. Kačúr /E. Lacková	12
ADVENTNÁ TÚŽBA J. Komrska	20
MILUJÍCÍM BOHA... K. Fojtík	22
BOH MÁ ZAĽÚBENIE V ĽUDOCH O. Garaj	25
VIANOCE STARÉ A NOVÉ M. Moravský	26
OČAKÁVANIE E. Bechná	27
NEBOJ SA! A. Činčuráková Tipulová	28
RELAX	31

*To Slovo sa stalo telom z mäsa a kostí,
pristahovalo sa k nám a bývalo
vo vedľajšom vchode.
Videli sme jeho krásu na vlastné oči,
tú jedinečnú slávu –
slávu Otca a rovnakú slávu Syna,
ktorý prekypuje milosrdenstvom a pravdou –
zhora až nadol, zvnútra aj zvonku.*

*(Prológ Jánovho evanjelia podľa Petersona
v preklade Mareka Markuša)*

Časopis Dialóg vychádza s podporou Cirkvi bratskej,
ale obsah jednotlivých príspevkov nevyhnutne nevyjadruje
duchovné presvedčenia Cirkvi bratskej.

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €,
(podľa zborových dotácií)

Individuálne objednávky: cena + poštovné

PRIVÍTAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET:

IBAN: SK761100000002621041859, BIC: TATRSKBX, VS: 2022

Redakčná rada: Juraj Institoris, Tomáš Komrska, Tibor Máhrik, Bohuslav Piatko, Rastislav Števkó

Čestný člen: Štefan Markuš

Šéfredaktor: Bohuslav Piatko, bpiatko@swanmail.sk, Jazyková úprava: Dagmar Balková

Dizajn a grafické spracovanie: Martin Piatko

Sídlo vydavateľa: Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, IČO: 35 757 43

Adresa redakcie: Sadová 28, 900 51 Zohor, č. tel.: 0903 474 142,

e-mail: svatava@swanmail.sk, web: www.dialog.cb.sk

Vydavateľ: Media Svatava, spol. s r.o. Zadané do tlače: 7. 12. 2022 Tlač: Alfa print, Martin

Prvá strana obálky: Jaroslav Beliš: Vianoce v lese, landart Zadána strana obálky: Ľ. Bechný

EV: 2670/08

ISSN: 1337-6985

SAMI SA PRESVEDČTE

Moje dni okrem iného plní aj práca na parafráze Jánovho evanjelia v hovorovej slovenčine (podľa The Message® Eugena Petersona). Tak sa mi Ján opäť pripomenul, aký je iný, v porovnaní s Matúšom, Markom a Lukášom. Tí sú ako životopisný film – poctivo v časovej línii rozprávajú Ježišov život. Ján je ako prechádzka galériou, kde sú nám predkladané rôzne obrazy. Ján nie je sústredený na presnú chronológiu a faktografiu Ježišovho života. Ján sa nepýta ČO sa presne stalo, ale PREČO sa to stalo. Jána od začiatku do konca fascinuje LOGOS, čo prekladáme ako Slovo, ale ten grécky pojem znamená aj význam a zámer. Ján sa pýta, ako a prečo sa toto slovo – tento Boží zámer s človekom a celým svetom – zhmotnilo v konkrétnom dejinnom okamihu, na konkrétnom mieste našej planéty, v osobe Ježiša z Nazaretu. (Vid' autorov *preklad prológu Jana (1, 14) podľa Petersona*, vľavo na obálke.)

Čoho bol teda Ján svedkom a čo na tom bolo také krásne a slávne? Po úvodnom prológu nám rôznymi epizódami ukazuje, ako to vyzerá, keď sa Boh stane človekom, keď sa Slovo stane Telom, keď sa deje Božie Kráľovstvo na zemi tak, ako sa deje v nebi. Ak by totiž bola pravda, že Boh sa prisťahoval k nám, ak by býval vo vedľajšom vchode, tak by sme ho mohli navštíviť, mohli by sme s ním pokecať, mohli by sme sa sami presvedčiť, aký naozaj Boh je. V úvodných kapitolách nás preto Ján niekoľkokrát požíva presne k tomu: **Podte, sami sa presvedčte...**

Najprv tí dvaja pomocníci Jána Krstiteľa, ktorí kokcú, že: „Rabbi, kde bývaš?“ Ak celý vesmír spieva o Božej sláve a obloha rozpráva o jeho činoch, tak o čo skôr Ježišova vlastná izba. Tí dvaja zvedavci prišli a videli – izba vydala svoje svedectvo, a tak na druhý deň ráno bežia za Šimonom: *Našli sme Mesiáša!* (1, 35 – 41). Aké svedectvo vydávajú naše byty, kancelárie, ulice a záhrady?

Alebo Natanael: *Mesiáš z Nazareta? To nemyslíš vážne...* Filip však môže povedať: **Podť, sám sa presvedč.** Ježiš si Natanaela všimol už skôr (pod tým figovníkom) a asi to bola nejaká ošemetná situácia. Ježiš uvidel Natanaelovi až na dno žalúdka, napriek tomu sa od neho neodvrátil so znechutením. Naopak, objal ho láskavým humorom a žartuje o jeho nedôvere a skepticizme. To Natanaela presvedčilo (1, 43 – 49). Máme oči, ktoré vidia konkrétného človeka v jeho existenciálnej samote?

A nakoniec ikonické stretnutie Ježiša so Samaritánkou. Po kľukatom rozhovore o vzťahoch s mužmi, o liturgických pravidlách a všeličom inom, nastalo bytostné buberovské stretnutie Ja a Ty: *To som ja. Práve sa s Mesiášom rozprávaš, už nemusíš na nikoho iného čakať.* Prichádzajú učenici a žena uteká do dediny, kde všetkým rozpráva: *Stretla som človeka, ktorý ma celú prekukol. Povedal mi o sebe – že vraj je Mesiáš. Ale som zmätená. Myslíte si, že by to mohla byť pravda? Podte, spolu sa presvedčme!* (4, 1 – 42). Na spoznávanie Ježiša potrebujeme iných ľudí – aj tých, ktorí ešte Ježiša nestretli.

Ježiš sa na pár dní k Samaritánom nasťahoval – doslova býval vo vedľajšom vchode. To je Jánova krásna pointa úvodných kapitol. Keď múdro, starostlivo a tvorivo formujeme miesta, kde žijeme. Keď vnímavo, s porozumením a láskou hľadáme na ľudí a objímame ich láskavým humorom. Keď v zraniteľnej otvorenosti pozveme druhých ľudí, aby nám pomohli lepšie Boha spoznať – vtedy zistíme, že Ježiš býva vo vedľajšom vchode. Takto nejakto sa Slovo stáva telom, takto je Ježiš Emanuel – Boh medzi nami. Tak sa vteľuje do nášho boľavého a zaprášeného sveta jeho kráľovstvo.

Prajem všetkým radostnú oslavu Vianoc – dňa, keď sa vtelené Slovo prisťahovalo k nám... ■

MAREK MARKUŠ,
CB Bratislava-Cukrová

V deň 100-ho výročia úmrtia P.O.Hviezdoslava ktosi umiestnil na internete poznámku, že v súčasných cirkevných spevníkoch nie je od neho žiadna pieseň. Síce že jedna bola zhudobnená v starom Prídavku k Cithare Sanctorum (č. 44), no neujala sa. Keď som sa na ňu pozrel, bolo mi jasné, že pre zrejmú chybu v tlačí 3. slohy nemohla v tej podobe prežiť. No keďže všetky ďalšie dotlače sa len mechanicky kopírovali, nikto tú tlačovú chybu ani nezbadal, ani neopravil. Je pravda, že výstavba Hviezdoslavovho verša nebola pre strofickú pieseň najvhodnejšia, no po analýze štruktúry jej textu som našiel jej model (9: 788 788887), čo mi umožnilo určiť formovú výstavbu hudby. A hoci boli proporcie nesúmerné, predsa sa našiel priateľ na formu a-b-a v rozmere 3-5-1 riadkov. A tak vznikla nová pieseň, ktorá v mnohých ohľadoch je aktuálna i dnes.

Neskôr z motívov oboch piesní vznikli i samostatné rovnomenné klavírne prelúdiá.

(Ivan Valenta)

Bože! Otče národov

Pavol Országh Hviezdoslav

Ivan Valenta

1. Bo - že! Ot - če ná - ro - dov, pro - sí - me Ťa, vzhliad - ni o - kom
 2. Po - lia na - lož ú - ro - dou vše, by ne - znal ne - do - stat ku;
 3. Bo - že! Ot - če ná - ro - dov, vzbud' však v ňom i sna - hy, túž - by

na náš ná - rod o - si - ra - lý. S bal - za - mom, s tiech ľa - ho - dou
 V do - moch u - tvrď vie - ru, lás - ku; Pod - vod za - puď od scho - dov.
 člo - ve - ka i ľud - stva čle - na: Zú - čas - tiť sa po - cho - dov

pri - spej, keď bo - les - ti, žia - li: Bud' mu ští - tom, bud' mu vod - com,
 Ro - din - ka nech šet - rí zväz - ku, de - ti ctia si ot - ca, mat - ku,
 k veľ - kým cie - ľom, zá - vo - de - nia kým raj nie spáť do - bud - nu - tý.

my - seľ o - sviež, sceľ mu ra - ny, v búr - kach ži - tia, v bo - jo - va - ní
 sú - sed, ob - čan brat - skej zho - dy v svet - le bez škvrín kaž - dý cho - di...
 Nech sa zba - ví blu - dov služ - by, ne - tr - pí pút kríd - lam v pú - ti

s kriv - dou, zlo - bou, ne - ho - dou.
 Za - va - ruj ho pred ško - dou!
 za o - sve - tou, slo - bo - dou.

(PROSBA. Zo zbierky Letorasty III. 1890)

Pri stom výročí úmrtia básnika
8.11.2021

JANA NAGAJOVÁ

ADVENTNÁ SVIECA

Tma je tu, Pane,
len v mojom srdci
adventná svieca nádeje planie.
Splň, prosím, moje očakávanie.
Príď, príď, príď!
Dennica jasná, Hviezda ranná,
Slnko večné, Svetlo sveta!
Príď, príď, príď!
Čaká ťa duša moja,
v jasličky Betlehema premenená...

Strach je tu, Pane,
len v mojom srdci
adventná svieca nádeje planie.
Splň, prosím, moje očakávanie.
Príď, príď, príď!
Hrdina silný, Pomoc istá,
Veža pevná, Skrýša skalná.
Príď, príď, príď!
Čaká ťa duša moja,
v jasličky Betlehema premenená...

Žiaľ je tu, Pane,
len v mojom srdci
adventná svieca nádeje planie.
Splň, prosím, moje očakávanie.
Príď, príď, príď!
Víťaz nad smútkom, Prameň blaha,
Radosť večná, Radosť pravá.
Príď, príď, príď!
Čaká ťa duša moja,
v jasličky Betlehema premenená...

AKO BOLO N

RASTISLA

24. december

V tých dňoch cisár Augustus vydal príkaz vykonať súpis ľudu na celom svete... A všetci sa šli dať zapísať – každý do svojho mesta. Vybral sa aj Jozef z galilejského mesta Nazareta do Judska, do Dávidovho mesta Betlehema, lebo pochádzal z domu a rodu Dávida, aby sa zapísal so svojou snúbenicou Máriou, ktorá bola v požehnanom stave. Kým sa tam zdržiavali, nadišiel čas jej pôrodu. A porodila svojho prvorodeného syna. Zavinula ho do plienok a uložila do jasiel, lebo v útulku pre nich nebolo miesta (Lk 2, 1 – 7).

Cisár Augustus sníval sen o dokonalej ríši, ktorej architektom bude on sám. Aby však mohol uskutočniť svoju politickú víziu, potreboval peniaze. Preto sa rozhodol previesť sčítanie obyvateľstva, na ktoré chcel uvaliť dane. Augustus však netuší, že týmto nariadením pomáha uskutočniť iný sen, oveľa väčší a slávnejší než ten jeho. Sen, ktorý už po celé stáročia snívali židovskí proroci. Sen o inej ríši než bola tá rímska a o inom vládcovi než bol Augustus.

Židovskí proroci snívali sen o kráľovstve, ktorého Kráľ nebude žiť z obetí svojich poddaných, ale ktorého poddaní budú žiť z obeti svojho Kráľa. Snívali sen o kráľovstve, ktorého Kráľ nebude prelievať cudziu krv, ale ktorý preleje svoju vlastnú krv. Ktorý nebude vládnuť silou meča, ale mocou svojej lásky.

Tento sen sa však nezrodil v hlavách ľudí, náboženských vizionárov či filozofov. Ten vložil do mysli a srdca židovského národa sám Boh. Zjavil im, že jedného dňa sa tento Kráľ narodí v Betleheme, v rodisku kráľa Dávida ako jeho potomok. A Márii Boh zjavil, že ona bude tá, ktorá porodí tohto Kráľa.

Ako sa to však naplní, keď Jozef s Máriou žijú v Nazarete? Tu prichádza na scénu cisár Augustus s príkazom vykonať súpis ľudu podľa miesta rodiska. Celá rímska ríša sa dá do pohybu, aj Jozef s Máriou, aby sa naplnil Boží plán, o ktorom cisár nemá ani tušenie. A udalosť, ktorá zmení dejiny sveta, je potom opísaná jedným veršom: *A porodila svojho prvorodeného syna. Zavinula ho do plienok a uložila do jasiel, lebo v útulku pre nich nebolo miesta.* Takýto počiatok má kráľovstvo, ktoré pretrvá všetky kráľovstvá sveta. Takýto počiatok má Kráľ tohto kráľovstva, pred ktorým sa raz sklonia všetci králi zeme, aj cisár Augustus. ■

IA POČIATKU

V BETINA

25. december

V tom kraji boli pastieri, ktorí v noci bdeli a strážili svoje stádo. Zastal pri nich Pánov anjel a ožiarila ich Pánova sláva. Zmocnil sa ich veľký strach. Ale anjel im povedal: Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude radosťou pre všetkých ľudí, lebo v Dávidovom meste sa vám dnes narodil Spasiteľ, Kristus Pán. Toto vám bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasliach. A hneď s anjelom sa zjavilo množstvo nebeských zástupov, ktoré chválili Boha a volali: Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom, ktorých on miluje (Lk 2, 8 – 14).

Udalosť narodenia betlehemského dieťaťa potrebuje vysvetlenie. Inak by táto udalosť zostala tajomstvom. Veď kto by v narodenom dieťati spoznal Božieho Syna, toho zaslúbeného Kráľa?! Preto keď Boh koná svoje dielo, vždy ho sprevádza svojím slovom. Nenecháva nás bez vysvetlenia. Ani na Vianoce nie.

A tak sa presunieme z Betlehema na betlehemské polia. Otvárajú sa dvere Božieho sveta, z ktorého vystupujú anjeli a vstupujú do nášho viditeľného sveta. Prinášajú Božie vysvetlenie vianočnej udalosti. Dnes je každá dôležitá udalosť sprevádzaná veľkou mediálnou kampaňou. Televízne štáby a rozhlasoví reportéri tam nesmú chýbať. Svet sa predsa musí dozvedieť o významných udalostiach. Tu sa odohrala najdôležitejšia udalosť ľudských dejín, ale žiadna mediálna kampaň sa nekoná. Boh neposiela svojich poslov so správou o narodení Kráľa do Ríma, k cisárovi Augustovi. Ani ich neposiela do Jeruzalema k najvyššiemu kňazovi. Tá najdôležitejšia správa, aká kedy zaznela, sa dostáva do uší obyčajných, bezvýznamných pastierov.

Boli to ľudia, ktorí stáli na okraji spoločnosti. Pre svoju zlú povest nemali ani právo svedčiť na súde. A práve ich si Boh vyberie za prvých svedkov tajomstva Vianoc! Ako prví sa dozvedia, že to narodené dieťa je Spasiteľ – Záchranca. Vianocami teda začína Božia celosvetová záchranná operácia. Všetci sa totiž plavíme na lodi, ktorou je tento svet. A príchod Záchrancu na jej palubu znamená, že táto loď sa potápa. A raz sa aj potopí. Ale my sa nemusíme utopiť, lebo je tu Záchranca. On nás prišiel zachrániť z potápanúcej sa lode. To je dôvod k veľkej radosti. Aspoň podľa anjela, hoci on tú záchranu nepotrebuje. O čo väčší dôvod k radosti pre tých, ktorí tú záchranu potrebujú! ■

PLYNUTIE ADVENTNÉHO ČASU

Majte sa na pozore, bedlite! Veď neviete, kedy príde ten čas (Ev. podľa Marka 13, 33).

ŠTEFAN MARKUŠ

Pojem advent alebo adventné obdobie v Biblii ne-nájdeme. Učeníci neboli v betlehemskej maštali, keď sa Ježiš narodil, videli však jeho smrť a zúčastnili sa aj na pohrebe. Stali sa očitými svedkami jeho zmŕtvychvstania, čo pokladali za nevídanú udalosť. Zážitky zo stretávania so vzkrieseným Pánom boli také ohromujúce, že tradičný židovský siedmy deň odpočinku, sobotu, jeho nasledovníci zamenili za nedeľu. Cirkev si od tých čias každú nedeľu pripomína realitu odvaleného kameňa na jeruzalemskom cintoríne. Udalosť vzkriesenia Ježiša sa vryla do pamäte viac než dátum jeho narodenia. Slávenie adventu (lat. *adventus*, príchod) v živote cirkvi sa tradične pokladá za významnú udalosť, ktorou sa začína nový liturgického rok. Cirkevní otcovia adventné obdobie časovo vymedzili štyrmi nedeľami pred sviatkom narodenia Božieho syna. Čas adventu cirkev pokladá za obdobie duchovnej prípravy na Vianoce. V teologickom zmysle sa táto príprava vyznačuje dvojakým očakávaním – pripomenutím si betlehemskej udalosti a druhého (eschatologického) príchodu Ježiša na konci času (parúzie). Slovo advent pôvodne pochádza z gréčtiny (*epifaneia* – zjavenie), a antický svet ním oznamoval príchod božstva do chrámu alebo návštevu kráľa. Rímskokatolícka tradícia sviatkov Zjavenia Pána, ľudovo pomenovala sviatkom Troch kráľov, ktorý svojím príbehom je takmer totožný s udalosťou v betlehemskej maštali. Veriaci ľudia sú počas adventného obdobia upozornení na biblické posolstvo o tom, že Boh vzal na seba ľudskú podobu, že bol ukrižovaný a že vstal z mŕtvych a následne sa zjavil svojim nasledovníkom.

Počiatky slávania adventu historici nachádzajú v talianskom meste Ravenna (5. st.) a neskôr aj v Ríme (6. st.). Cirkev spočiatku *adventus* chápala

ako prípravu na slávenie narodenín Ježiša. Vplyvom írskej a škótskej misie (7. st.) v Taliansku získala adventná doba pôstny charakter a začala sa vnímať aj ako príprava na druhý príchod Krista.

Podľa Markovho evanjelia počiatok čakania na druhý príchod Mesiáša (na *ten čas*), má presný dátum a miesto. Okamih plynutia *toho času* sa začal odpočítavať v jednu sobotu v roku 33 po Kr. (40 dní po zmŕtvychvstanií Ježiša – Sk 1, 3) na Olivovom vrchu blízko Jeruzalema. Malá skupina učeníkov odprevadila Ježiša na kopec a bola svedkom, ako ich Majster zmizol za oblakmi. Objavili sa však dvaja muži v bielom rúchu a oslovili učeníkov, uprene hľadiacich k nebu: *...čo stojíte a hľadáte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás do neba, príde tak, ako ste ho videli odchádzať do neba* (Sk 1, 11). Tento prisľúb odznel v čase spustenia špeciálnej časomiere. Začal plynúť adventný čas a jeho lineárny tok vnímame už skoro 2 000 rokov a učeníci sa stali svedkami okamžiku počiatku tikotu „adventných hodín“. Vrátili sa do Jeruzalema a v hornej sieni (v miestnosti, kde sa udiala posledná večera) sa stíšili na modlitbách (Sk 1, 13 – 14). Oni si po prvýkrát uvedomili, že sú sami. Bohoslužba prebehla bez fyzickej prítomnosti Božieho syna. Zrejme si spomenuli na slová, ktorými ich Pán na život v osamotení pripravoval. Boli konfrontovaní úlohami o budúcnosti Kristovej cirkvi. Boží syn dočasne odišiel, delegoval úlohy, ktoré v období plynúceho adventného času treba vykonať. Odznali v podobenstve, ktoré si Marek presne zapamätal (Mk 13, 32 – 37).

Päť krátkych veršov je testamentom. Odchádzajúci Ježiš ho zanechal v podobe adventného evanjelia. Jeho obsah hovorí o skutočnosti, že ľudstvo presne nevymedzený čas prežije v zapožičanom

dome, bez fyzickej prítomnosti jeho majiteľa. Vlastník domu odcestoval a pozostalým neprezradil dátum svojho návratu. Nepochybujeme, že Ježiš v adventnom podobenstve hovorí obrazne o sebe samom. Učenikom už skôr, a to opakovane, hovoril o konci svojej pozemskej misie. O mieste kam sa chystá, povedal iba toľko, že sa odoberie na pôvodnú adresu svojho Otca. Prislúbil však, že sa vráti. O čase a mieste návratu sa s nikým nedohodol. Povedal iba, že príde náhle, triumfálne, bez predchádzajúceho avíza. O dátume návratu totiž nemohol sám rozhodnúť. Ten okamih určí jeho Otec. Preto ani my nemôžeme koniec adventného času odhadovať. Vieme, kedy Ježiš odišiel, o Jeho druhom advente však nemáme ani tušenie.

Žijeme v období medzi odchodom a očakávaným návratom Božieho Syna na ubolenú Zem. Veriaci ľudia na celom svete si pred Vianocami pripomínajú čas Adventu. Ale aký advent máme na mysli? Ten prvý, či ten druhý? A má zmysel niečo očakávať? Vieme, kedy adventný čas začal plynúť, nevieme však kedy skončí. Je to ako s našim narodením, pamätáme si dátum, kedy nás matka porodila, nevieme však, kedy z tohto sveta odídeme. Aj adventné hodiny nám iba tikajú, a vieme, že raz, v neznámej budúcnosti tikot utíchne. Má zmysel rozpätie plynúceho času adventu pripomínať? Podobenstvo o odchádzajúcom majiteľovi domu nám ponúka odpoveď.

Po prvé,

Ježiš svojim učeníkom oznámil, že statkár poručil služobníctvu svoj dom. Zaručil sa, že aj keď odíde, nezostanú bez prístrešia. Tá informácia je významná lebo sa to týka aj nás. Aj my sme sa stali dočasnými správcami Jeho majetku. Majiteľ zostal 100%-ným vlastníkom svojho nehnuteľného majetku. Cirkve je Jeho domom. Poverenie spravovať niečo, čo nie je naše, znamená vyjadrenie dôvery zo strany majiteľa. Zveril nám svoj majetok. Preto pociťujeme nesmiernu zodpovednosť. O spravovaní zvereného majetku vedia čo-to aj verejní činitelia najmä politici. Adventný čas nám nastoľuje otázku: Dokážeme spravovať cudzí majetok?

Po druhé

Majiteľ domu služobníctvu rozdelil prácu (niektoré preklady hovoria, že *dal svojim sluhom splnomocnenie – preklad Roháček*). Advent náhli vo pripomína, že sme splnomocnení spravovať a zveľaďovať statok odchádzajúceho! Majiteľ vydal jasnú smernicu, ako to máme vykonávať. Verne, vytrvalo, trpezlivo, pokorne a bez reptania.

V Nyiregyháze (Maďarsko), v meste kde sa autor narodil, je jedna historická zaujímavosť. Za mesiacom, na ploche asi 100 hektárov, sa nachádza dubový les. Jeho zvláštnosťou je geometrická pravidelnosť rozložených stromov. Niektorí ich zámerne šachovnicovito vysadil. Stromy zoradil v dokona-

lom zákryte. Lesopark údajne vznikol takto: Vlastník pozemkov (v 19. storočí), gróf Gábor Dessewffy odcestoval a zo zahraničia napísal šafárovi, aby na 100 hektárovej piesočnatej pôde zasial **mak**. Na písmeno **a** však zabudol dať dlžeň a šafár to prečítal ako žalud' (v maďarčine mak je žalud' a mák je mak). Šafárovi sa to zdalo čudné, ale príkaz zemepána splnil. Na dotazy grófa, čo robí mak mu vždy odpísal, že rastie, rastie. Po siedmich rokoch sa majiteľ vrátil a bol prekvapený. Stromy už boli dvojmetrové. Bolo mu ľúto zdravé duby vyrúbať, a tak sa mesto dodnes pýši raritou dubového lesa na piesočnatej planine. Príkazy majiteľa sa musia plniť.

V dubovom háji je dnes kúpalisko

Napriek starostiam a prekážkam veríme, že niet zmysluplnejšej ľudskej činnosti ako zodpovedná práca na prenechanom statku. Je to privilégium, za ktoré máme Otcovi, Synovi a Duchu Svätému neprestajne ďakovať. Ježiš z nasledovníkov neurobil nezamestnaných. Byť vďačný za zverenú prácu však evokuje v čase adventu otázku: Vieme všetci akou prácou sme boli majiteľom poverení?

Po tretie

Odchádzajúci majiteľ niektorých povýšil do funkcie vrátnikov. Vrátnik má strážiť a nepúšťať neoprávnené osoby do domu, kontrolovať, všimnúť si návštevníkov a zaznamenávať, čo kto z pracoviska odnáša. Nieкого môže trápiť otázka: prečo je niekto vrátnikom a iný iba najatým robotníkom? Nie je to diskriminačné? Problémom je, že vrátnikom nemôže byť každý. Tomuto princípu v spoločenstve cirkvi rozumieme tak, že majiteľom domu je zvrchovaný Pán a iba On má právo poverovať funkciami. V zanechanom dome teda existuje subordinácia a vládne poriadok. Niektorí robia to a iní zase ono. Pre poriadok, všetci nerobia to isté. Pán cirkvi sa múdro rozhodol. Neorganizovanosť spôsobuje chaos a môže byť predzvestou, že zlyháva funkcia vrátnika. Ďakujeme v adventnom čase za ochotných vrátnikov!

Po štvrté

Adventné evanjelium hovorí, čo v ubiehajúcom toku času má celé služobníctvo robiť. Všimnime si,

že vlastník domu *služobníkom určil, čo majú robiť* a ďalej, že *vrátnikovi prikázal, aby bedlil*. Tento rozpis obsahuje jedno univerzálne a spoločné usmernenie. Celému služobníctvu odchádzajúci majiteľ zopakoval to, čo povedal privátne predtým vrátnikovi: *Čo hovorím vám, hovorím všetkým: Bedlite! Čo vlastne reportoval?*

Konkrétne úlohy, ktoré máme všetci v čase medzi odchodom a príchodom Božieho syna vykonávať sú zakódované v otázke: prečo máme všetci bedliť? Odpoveď nie je jednoznačná ani jednoduchá.

S bdením spájame nespavosť. V bdelom stave ľudský mozog reaguje na vonkajšie podnety. Vyžadoval vari odchádzajúci majiteľ od zanechaných trvalú nespavosť? Určite nie. Čo nám však s takou naliehavou výzvou k bdelosti odkazuje? Či spíme, alebo sme pri vedomí, musíme byť na stráži. Nad čím a čo máme strážiť? Otázku zodpovedal posledný izraelský prorok Zachariáš, ktorý žil v časoch očakávania príchodu zasľúbeného Mesiáša. Čas prvého adventu sa približoval. Opravia navrátilci zo zajatia zničený jeruzalemský chrám? A kto prevezme zodpovednosť za rekonštrukciu zdevastovanej krajiny? Čo treba stihnúť *do toho času*? Tieto otázky boli zrazu aktuálne. A *ten čas* je existenciálne prítomný aj pred druhým adventom. V Starej zmluve nachádzame jedinečný zápis odporúčania Boha - Stvoriteľa, ako sa zachovať v časoch neistoty a obáv a očakávania:

Hovorte každý pravdu svojmu blížnemu, vo svojich bránach nastolujte pravdu, právo a pokoj, nech nik nezmýšľa vo svojom srdci zle proti svojmu blížnemu a nemilujte krivú prisahu, lebo toto všetko sú veci, ktoré nenávidím – znie výrok Hospodina (Zach 8, 16 – 17).

Redaktor českého Denníka N Petr Koubský napísal, že naša „Postfaktuálna doba (t. j. doba kedy realita sa zamieňa za klamstvo – pozn. autor) je

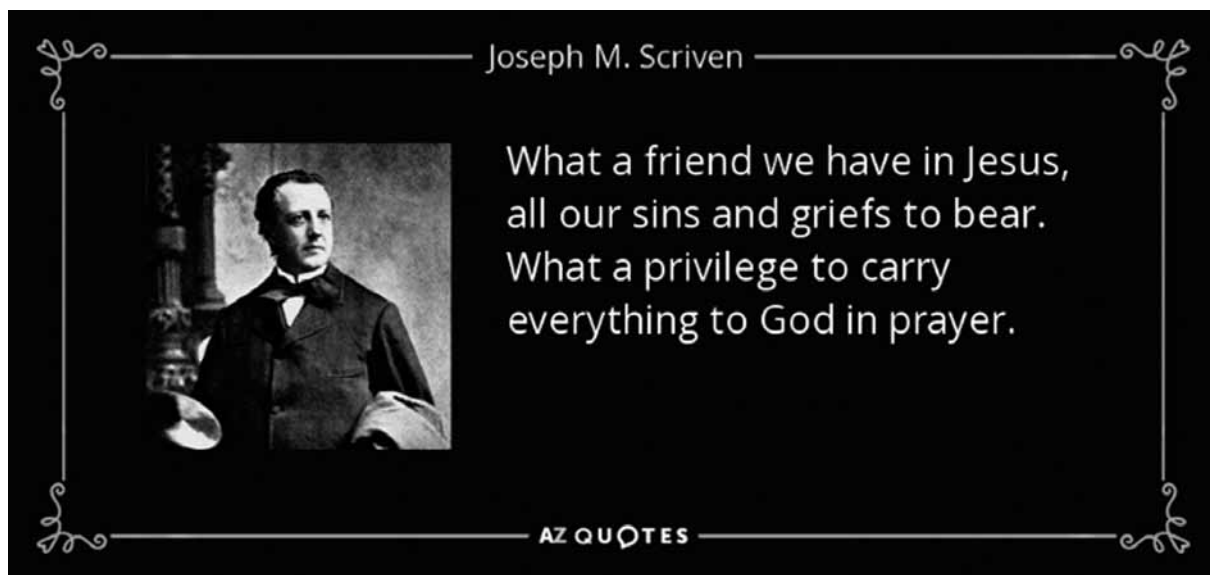
dôsledkom toho, že na sociálnych sieťach máme všetky pravdivé aj nepravdivé informácie, na aké si spomenieme. Úlohou novinárov je spraviť si v informáciách jasno a pomôcť ľuďom zorientovať sa v tom, čo je pravda a čo je hlúposť“. Slová, ktoré by mali znieť aj v ušiach kresťanov.

Existuje väčšie poverenie v živote, ako brániť pravdu, právo a spravodlivosť? Boží syn pri návrate nás určite nájde v spánku, ak pripustíme vládu deformovanej pravdy, práva a spravodlivosti. Bedlime, aby sa tieto hodnoty z prenajatého domu nevytratil. Uvedomme si, že veci ktoré máme spravovať nie sú naše. Sú nám iba zverené, ktoré navyše sa z ľudských rúk môžu vytratiť. Budme preto advokátmi hodnôt, ktoré majiteľ cirkvi poručil do krehkých ľudských rúk. Vedomie plyúceho času adventu je vždy príležitosťou, aby sme spravovanie cudzieho majetku vykonávali zodpovednejšie. Postmoderná doba stráda strážcov hodnôt. Bdejme, aby kazatelia evanjelia šíрили pravdu a iba pravdu. Aby sudcovia spravodlivo súdili. Aby vymožitelnosť práva nenarážala na prekážky. A aby verejní činitelia, politici, policajti, sudcovia, prokurátori, učitelia, publicisti boli ochrancami hodnôt adventu. Za akúkoľvek cenu.

Veríme, že Ježiš – majiteľ domu – sa raz určite vráti. Jeho dom, na rozdiel od iného majetku, nepodlieha sprivatizovaniu. A to je dobrá správa. Na rozdiel od pozemských statkov, Jeho majetok bude vždy patriť všetkým.

Preto opakovaně a nanovo si v adventnom čase roku 2022 sľúbme, že ako Kristovi nasledovníci budeme ostražitejšie bedliť! Za akýchkoľvek okolností. Pravdu, právo a spravodlivosť budeme chrániť pred relativizovaním vždy tam, kde stretávame svojich priateľov, kolegov, spolublížnych. Nech nám v tom Pán Boh pomáha. ■

AKÝ PRIATEĽ JE NÁŠ JEŽIŠ!

História vzniku jednej básne ktorá bola neskôr zhudobnená.

*Aký priateľ je náš Ježiš!
Za náš hriech mrel na kríži.
Šťastný, kto sa v Jeho mene k trónu slávy priblíži.
Často pokoj pravý stráca duša strachom zmieta-
ná,
lebo neprináša všetko na modlitbách pred Pána.
Keď sme v skúškach postavení, musíme viesť
mnohý boj,
v modlitbe to vyznať smieme a On stíši nepokoj.
Kde je priateľ Jemu rovný,
čo by s nami znášal bôľ?!
Poďme s prosbou k Jeho nohám,
by nám slávne pomohol.
Keď sme slabí, obťaženi bremenami starostí,
v ňom je naše útočisko, len On z biedy vyproští.
Keď nás ľudská stihne zrada,
On je verným priateľom.
Kto sa k Nemu s vierou vinie,
odpočinok nájde v ňom.
(hudba C. C. Converse)*

Táto báseň/pieseň vznikla vo veľkom zármutku a trápení. Autorom textu je Jozef M. Scriven, ktorý sa obrátil ku Pánu Ježišovi po tragickej udalosti, ktorá poznamenala celý jeho život. J. M. Scriven plánoval svadbu, ale v predvečer svadobného dňa sa jeho snúbenica utopila. Zúfalý mladý muž hľadal potešenie a pokoj. Našiel ho v náručí Pána Ježiša Krista, keď mu odovzdal celý svoj

život. Odvtedy sa Pán Ježiš pre neho stal Najlepším Priateľom. Hneď po obrátení napísal báseň „Aký priateľ je náš Ježiš!“ Je v nej vyjadrená jeho pevná dôvera v Ježišovo priateľstvo, ktoré trvá aj vtedy, keď stratíme ľudské priateľstvo, alebo dokonca najbližšiu milovanú osobu. J. M. Scriven prežil svoj život ako slobodný muž. Po celom svojom okolí bol známy tým, že pomáhal všetkým, ktorí potrebovali akúkoľvek pomoc. Dokázal dať aj posledný kabát tomu, kto bol v núdzi.

Keď Scrivenova matka raz prechádzala veľkým utrpením, poslal jej svoju báseň „Aký priateľ je náš Ježiš!“ Okrem jeho matky, nikto nevedel o tejto básni. Na svetlo sveta sa dostala až krátko pred Scrivenovou smrťou. Našiel ju sused, ktorý ošetroval chorého Scrivena. Keď si ju prečítal a bol hlboko dojatý nad obsahom tejto básne, spýtal sa na jej autora. Chorý a slabý Scriven mu odvetil: „Pán Ježiš a ja sme napísali túto báseň spoločne.“ Potom mu chorý Scriven porozprával svoj smutný životný príbeh z mladosti. Neskôr bola táto báseň zhudobnená a priniesla potešenie mnohým zarmúteným dušiam. Pri pohľade na Najlepšieho Priateľa – Pána Ježiša Krista, prebúdza v nich novú nádej k životu. J. M. Scriven musel prejsť takým ťažkým utrpením, aby spoznal toho Najlepšieho Priateľa na svete, ktorý nás teší v každom našom súžení. (2 Kor 1, 4) ■

*Z češtiny preložila a upravila Ludka Verčimáková,
zdroj Horčičné zrnko, CB Prešov*

M. Jurčo

Výmena služobníkov

M. Kačúr

Jedni odchádzajú, iní prichádzajú. Niektorí z odchádzajúcich na zaslúžený odpočinok, iní len do iných zborov. Taký je kolobeh života. Aj toho kazateľského. K výmene stráží došlo v tomto roku aj v prešovskom zbore. **MARTIN JURČO** je ten, ktorý odchádza, druhý **MARTIN – KAČÚR**, ten, čo prichádza. Jedni svoje pôsobenie zachytávajú aj fotoaparátmi (Jurčovci), iní fotoaparát používajú menej (Kačúrovci). Nie je teda vecou protekcie, že Jurčovci sú viac zastúpení v obrazovej časti a Kačúrovci menej. Je to len nedostatkom fotografii. Ale rozhovoru, ktorý pripravila EVA LACKOVÁ, to neublížilo. (BoP)

Začiatky služby - Stará Tura

Aby sme išli od začiatku, opýtam sa najprv, kedy a ako ste odovzdali svoj život Pánovi Ježišovi?

M. Jurčo: Vyrastal som v rodine veriacich rodičov, ktorí ma od detstva viedli k Bohu. Nepamätám si moment, kedy by som mohol povedať o sebe, že som neveriaci. Rodičia mi odovzdávali svoju vieru, učili ma modliť sa, čítať si Bibliu, dôverovať Bohu v konkrétnych situáciách. Môžem vyznať, že žili autentický život viery. Čo neznamena, že boli dokonalí, bez chyby. Videl som ich, ako sa pohádali, aj spolu zmierili a spoločne sa modlili. Chodili sme do zboru Cirkvi bratskej v Bratislave. Vyrastal som pod kazateľňou kazateľov Sadloňa, Ciesara, v besiedke ma okrem iných učil Robert Poloha. No predsa prišiel okamih v mojom živote, kedy som prežil potrebu verejne vyznať vieru v Pána Ježiša Krista. Bolo to v septembri 1969, keď bola v bratislavskom zbore detská evanjelizácia, na ktorej kázal známy evanjelista medzi deťmi, Samuel Doherty. Na jeho výzvu prišlo dopredu veľa detí, sedeli sme v štyroch, či piatich laviciach. Vtedy som si uvedomil, že som hriešny, po-

trebujem odpustenie, chcem patriť Pánovi Ježišovi a chcem Ho poslušne nasledovať. Na jednej konferencii neskôr Sam Doherty hovoril o tejto udalosti ako o najväčšej evanjelizácii vo svojej službe. Keď som išiel za ním a povedal mu, že som bol medzi tými deťmi aj ja a dnes slúžim ako kazateľ, mal veľkú radosť.

M. Kačúr: Bolo to počas môjho štúdia na vysokej škole. Moje sestry ma zavolali medzi mladých ľudí, kresťanov. V Prešove vtedy bežali kluby Knihy života. Na týchto stretnutiach som prvýkrát počul evanjelium. Tú dobrú správu o tom, čo Boh urobil pre nás ľudí cez svojho Syna, Ježiša Krista. Moje rozhodovanie, ako zareagujem na túto správu, trvalo dlhšie. Dôvodom bolo, že medzi mladými ľuďmi som stretol dievča, do ktorého som bol zaľúbený už ako 14-ročný. Na tieto stretnutia som chodil predovšetkým preto, aby som ju stretol. Nakoniec som sa rozhodol povedať jej o svojich citoch k nej. Jej odpoveď bola, že chce, aby sme naďalej zostali ako kamaráti, alebo ako brat a sestra. Po jej odpovedi akoby sa mi zrútil svet. Dnes viem, že Boh práve túto situáciu, pre mňa veľmi ťažkú, použil

k tomu, aby som sa nakoniec rozhodol u koho budem hľadať to, čo v živote potrebujem. U človeka alebo u Neho. A tak, po jednom letnom tábore, som doma odovzdal život Ježišovi Kristovi ako svojmu Záchrancovi a Pánovi.

Akým spôsobom Vás Pán Boh povolal ku kazateľskej službe?

M. Jurčo: Toto je dlhý príbeh. Nemal som túžbu stať sa kazateľom. Ale od mojich cca 15-tich rokov ma otec prizýval k službe. Vtedy sa stavala modlitebňa CB v Bratislave. Počas tohto obdobia som videl mimoriadne Božie činy, doslova zázraky, keď napriek totalitnému režimu sme mohli mať výnimočné skúsenosti viery, ako Boh otváral pred nami svoju cestu. Myslím, že sa to dialo pri každej stavbe modlitebne. Boh nám žehnal zvláštnym spôsobom. Pri jej posviacke, to som už mal 18 rokov, vstúpil som do zboru a vyjadril v svedectve túžbu, že chcem Pánovi slúžiť celým srdcom tam, kde to bude potrebovať. Svoje miesto som videl v diakonii. Rád som pomáhal pri príprave jedla na zborové akcie,

svadby, či pri pomoci starším ľuďom. Ako 20 ročný som prijal od Boha pozvanie presťahovať sa z Bratislavy na Starú Turú, kde sa práve začínala stavať modlitebňa a kde bolo málo veriacich ľudí. Túžil som podporiť duchovnú prácu na kazateľskej stanici bratislavského zboru a nadviazať na prácu, ktorú robili sestry Royové. Keď som hľadal partnerku pre svoj život, oslovil som Hanku Novákovú z Medzianok, či by chcela

to, že tam boli schopnejší ľudia ako ja. Kazateľ Ciesar ma napomenul, aby som sa nesmiel, ale modlil sa za to. Tak sme sa začali v rodine za to modliť a Pán Boh ma mnohými spôsobmi „nahovárал“ a ja som sa dal nahovoriť (Jer 20, 7). Súhlasil som, že ak On pôjde predomnou, že to skúsím. Keďže som nemal teologické vzdelanie, rozhodol som sa zároveň študovať na Katedre evanjelikálnej teológie

an) a pomohli v práci pre Božie kráľovstvo. Toto spoločenstvo v Smižanoch bolo roky kazateľskou stanicou prešovského zboru. Túžba bola, aby sa z tejto stanice stal samostatný zbor. Bol som prekvapený, pretože Daniel prišiel za mnou. Keď som však nad tým uvažoval, rozprával sa s Ivetkou, tak som si uvedomoval, že je to niečo čo, by ma bavilo, čo by som chcel robiť. Pri modlitbách sme vnímali, ako sa nám spoločne pripomínajú slová z Izaiáša *Pane, pošli mňa*, keď odpovedal na Božie volanie *Koho mám poslať?* Na základe toho sme sa spoločne rozhodli presťahovať do Spišskej. Tam sme sa pustili do služby, práce na tom, aby sme spolu s ďalšími, ale najmä s Božou pomocou budovali zbor, ktorý bude zdravo fungovať. Najprv som bol vikárom a neskôr kazateľom. V Spišskej sme boli 14,5 roka.

Jurčovci, vianoce 2021

so mnou chodiť, no zároveň som jej povedal o svojom povolaní presťahovať sa na Starú Turú. Ona súhlasila. V roku 1983 sme uzavreli manželstvo. Pracoval som v civilnom zamestnaní ako zvärač, Hanka bola knihovnička a popri tom sme pomáhali pri stavbe modlitebne a rozbehu nového zboru. Môj otec tu bol ako kazateľ od roku 1984 do roku 1989, kedy si ho Pán povolal do večnosti. Po jeho smrti zbor CB na Starej Turej hľadal kazateľa, oslovili mnohých, ale nik neprijal pozvanie. Raz, bolo to v roku 1990, prišiel náš administrátor a kazateľ František Ciesar a oslovil ma, či by som sa nechcel stať kazateľom. Začal som sa smiať ako Sára, keď jej Boží poslovia zvestovali, že bude mať syna. Neveril som tomu a odmietal som takúto možnosť. Možno aj pre-

a misie. Pán ma nezvyčajným spôsobom sprevádzal aj počas tohto štúdia, za čo Jemu patrí vďaka!

M. Kačúr: Od začiatku svojho obrátenia som bol vedený k tomu, že ako kresťan sa potrebujem pravidelne modliť, čítať Bibliu, nájsť si spoločenstvo (zbor), kde budem žiť a slúžiť, že mám hovoriť ďalším o Ježišovi. Keď som sa nakoniec rozhodol, že zborom, do ktorého budem chodiť a žiť v ňom, bude náš zbor v Prešove, tak som sa postupne zapájal do rôznych služieb (premietanie textov piesní – kto si pamätá na meotar?; vedenie mládeže, skupiniek, občas vyučovanie Biblie na bohoslužbách). Raz ma však prekvapil Daniel Jurčo (v tom čase kazateľ zboru), keď prišiel za mnou s otázkou, či by sme sa s Ivetkou nepresťahovali do Spišskej Novej Vsi (Smiži-

Mali ste niekedy pochybnosti o svojom povolaní alebo pocít vyhorenia?

Martin Jurčo: Samozrejme, že som mal pochybnosti, aj pocít vyhorenia, keď by som najradšej odišiel z tejto služby. Ale vedel som, že Boh ma povolal a len s Ním som chcel urobiť každý ďalší krok. On bol silnejší ako pochybnosť, či únava, či vyhorenie. On ma niesol a nesie stále aj v čase pochybností, aj v čase požehnania!

M. Kačúr: Pochybnosti o mojom povolaní prišli. Podľa mňa pochybnosti patria k životu viery. Samozrejme, že potom je dôležité, ako na to človek zareaguje. Tie moje prichádzali, keď bolo veľmi ťažko v službe – útoky, nepriateľstvá, tvrdá kritika, posudzovanie či som kresťan, či to myslím s Kristom vážne, alebo nechota ľudí sa zmieriť, odpustiť, napriek tomu, že som ich k tomu vyzýval, či atď.. Vtedy bolo pre mňa pomocou, keď som o tom mohol hovoriť na modlitbách s nebeským Otcom. Alebo s niekým, komu som dôveroval a kto si ma vypočul. A veľakrát

som zažil, ako práve v takýchto chvíľach pochybností, Pán posielal ľudí, ktorí ma nejakým spôsobom povzbudzovali, bez toho, aby vedeli, že práve prechádzam ťažkosťami. A ešte jedno mi pomáha. Vedomie, že Pán ma zavolať do tejto služby a kým On nepovie, že stačí, že mám ísť robiť niečo iné, pôjdem ďalej a budem robiť to, čo On odo mňa chce.

Kde všade ste slúžili ako kazateľ a aké rozdielnosti zborov ste zažívali?

M. Jurčo: Ako som už spomenul, začal som ako kazateľ na Starej Turej, kde sme boli 14 rokov, z toho 7 v kazateľskej službe. V Michalovciach sme boli tiež 14 rokov a v Prešove 11 rokov. Každý zbor je iný a bol iný v danom čase, aj ja a naša rodina sme sa nachádzali vždy v inej fáze. V čase, keď som začínal na Starej Turej, bolo tam spoločenstvo veriacich ľudí, ktoré bolo veľmi láskavé a zhovievavé jednak k môjmu procesu učenia sa v službe, ale aj k našim malým deťom, ktoré všeličo vyparátili. Tento zbor bol odrazovým mostíkom k službe viacerým služobníkmi a stal sa tak požehnaním pre cirkev. Prirodzené kontakty s inými deťmi zo sídliska a pomoc Detskej misie sme využili na organizovanie klubov dobrej zvesti a letných táborov, neskôr aj v spolupráci s evanjelickou cirkvou. V staroturianskom zbore bola aj silná skupina starých ľudí, ktorá potrebovala starostlivosť, ale zároveň nás aj veľmi v službe povzbudzovala. V Michalovciach sme okrem starostlivosti o chod zboru pokračovali v práci s deťmi a dorastencami a rozbehli skvelú, na Slovensku nedocenenú službu Awany. Sme vďační za spolupracovníkov v zbore, modlitebnú skupinku Lýdiu a za mladých zapálených ľudí pre Božie dielo. Kým obidva zbory boli mladšie, v niečom aj pružnejšie reagovali na misijné podnety, uvedomili sme si, že Prešovský zbor je dospelý zbor s takmer storočnou tradíciou. Ako materský zbor

všetkých východoslovenských zborov mal vzácne skúsenosti zo zakladania nových zborov, ale aj ťažké obdobia sporov a rozdelení. Bolo tu pomerne dosť pracovníkov pre vnútrozborovú prácu, menej už pre misijnú. Klub Awany trval 5 rokov, potom už nemal dosť služobníkov. Toto obdobie bolo charakteristické službou v Rade CB, skvelým projektom cesty obnovy, ale aj pandémie COVID 19, kde sme sa museli vyrovnávať so zavretými modlitebňami a kostolmi a službou v online priestore. Dalo nám to nové možnosti, ale aj obmedzenia. V zbore na Starej Turej som zažil odchod cca 20 členov do Modrého kríža. V prešovskom období som zažil tiež odchod skupiny nespokojných ľudí zo zboru. V niečom sa história opakuje. Naši rodičia odišli nespokojní z ECAV, či Reformovanej cirkvi. Táto nespokojnosť – protestantizmus je asi niekde hlboko v nás...

M. Kačúr: Ako kazateľ som bol len na jednom zbore v Spišskej Novej Vsi (SNV). Oproti nášmu zboru, je tento zbor malým, rodinným zborem. Na bohoslužbách v nedeľu sme sa stretávali cca 40-45 ľudí, zo všetkých generácií. V takom menšom rodinnom zbore, ak človek chce, dokáže mať veľmi blízke, otvorené vzťahy, ktoré pomáhajú duchovne rásť. Zase nie je v ňom až tak veľa služobníkov, a preto kazateľ s rodinou nesie

v Prešove, ešte viac vnímam akým obohatením boli všetci pre mňa a našu rodinu. Koľko vecí sme sa medzi nimi a od nich naučili. A aby som nezabudol, špecifickou bola služba v rómskej komunite. Sú v nej iné výzvy a aj mnoho požehnaní.

Kazateľ je pastier zboru. Je ťažké ísť a hľadať stratenú ovečku?

M. Jurčo: Ťažké je nájsť čas a ísť za stratenými pri množstve vnútrozborových činností. A keď si už aj pastier nájde čas a ide, je ťažké sa stratenému priblížiť a rozprávať sa s ním, lebo často si vybuduje silné obranné múry vo svojej mysli, má mnohé zranenia v srdci, je pohoršený z niečoho a treba hľadať vhodný spôsob, ako sa k nemu priblížiť a nevzdávať sa. Keď sa modlíme za stratených, Pán dá okolnosti do ich života, kedy prežijú potrebu pomoci, ozvú sa a potom je už ľahšie ich vyhľadať. Je dôležité, aby sme aj v zbore mali otvorené srdcia pre tých, ktorí sa chcú vrátiť a neodsudzovali ich za ich poklesky. Najväčší problém pre Pána Ježiša, ktorý hľadal stratených, neboli hriešnici samotní, ale farizeji a zákonníci, ktorí reptali, že "tento prijíma hriešnikov a je s nimi."

M. Kačúr: Ľahké to nie je, keďže človek nevie, ako to dopadne. Ale Boh dáva silu k tomu. Hoci nie vždy sa stratená ovečka vráti.

Martin s manželkou Hankou

väčšie bremeno, aby fungovali potrebné služby – mládež, chvály, skupinky atď.. Som vďačný za každého v spišskonovoveskom zbore. Lebo teraz, keď už sme

Čo si najviac ceníte na svojej manželke a v čom všetkom Vám je pri práci oporou?

M. Jurčo: Cením si jej lásku k Bohu, ľuďom a ku mne.

Veľa obetovala pre mňa a našu rodinu a trpezlivo znáša aj moje nedostatky. Starala sa o deti, nielen o ich telesné potreby, ale aj duchovné, vedela sa s nimi rozprávať o viere vtedy, keď mali záujem, často aj po nociach. Hanka ma zaujala tým, že bola z rodiny, ktorá bola otvorená pre službu a pomoc iným. Počul som, že už ako malé dievča „evangelizovala“ svoje priateľky z ulice a skôr, ako sa išli spolu hrať, vysvetľovala im verše z Biblie a učila ich modliť sa. Pán Boh mi dal v Hanke vzácny poklad a inšpiratívnu spolupracovníčku. Keď sa jej skončila materská dovolenka, stala sa katechétkou a neskôr pastoračným asistentom v cirkvi. Pomáhala mi modlitebne, v misijnej práci, aj pri návštevách ľudí. Spoločne sme robili prípravu na krst, na manželstvo a aj iné veci. Dávala mi spätnú väzbu, niekedy aj dosť kritickú, na moje kázne, ale aj nové podnety k ďalšej službe.

M. Kačúr: Najviac si cením to, ako miluje Pána Ježiša, ako ho túži poznávať a ako hľadá, aká je Jeho vôľa pre ňu. Je pre mňa veľkou oporou a pomocou, pretože sa s ňou môžem rozprávať o tom, čo prežívam (samozrejme, že jej ako kazateľ nemôžem úplne všetko povedať). Veľmi dobre si rozumíme, máme jednotu v tom ako chceme robiť službu, aký zbor túžime vidieť. Pomáha mi, že je bezprostredná v komunikácii s ľuďmi, dokáže sa komukoľvek prihovoriť, vytvoriť dobrú atmosféru, keď sme s ľuďmi.

Sú deti kazateľa poslušnejšie? A ako vaše deti vnímajú toto povolanie, ktoré sa dotýka aj ich životov?

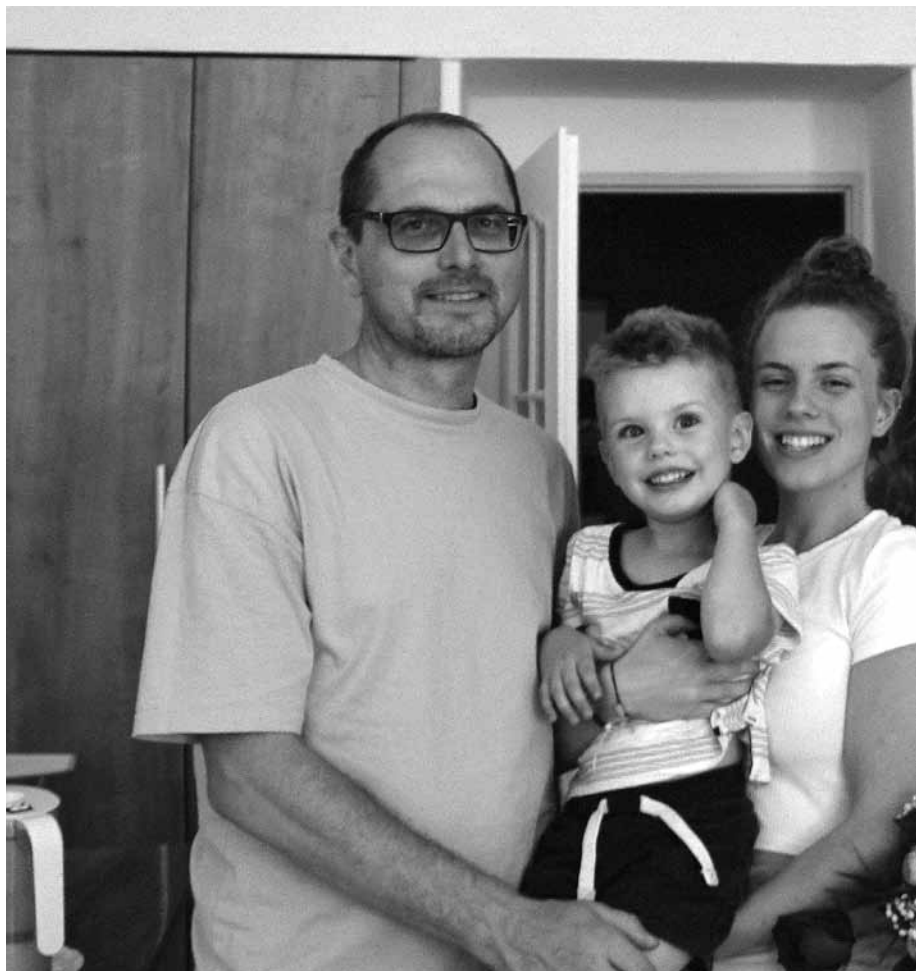
M. Jurčo: Nie, nie sú. Sú to normálne deti, resp. boli. Dnes sú už všetci dospelí, zodpovední a samostatní ľudia. Je však pravda, že niekedy sa v cirkvi vytvára tlak na nich, že sú to predsa deti kazateľa, a tak by mali byť poslušnejšie a vzornejšie ako iné deti. Ale oni majú tiež svoje povahy a problémy, ktoré potrebujú

spracovávať v prostredí milosti a prijatia. Keď naše deti bývali s nami a videli oboch rodičov v službe, radi a dobrovoľne sa zapájali do rôznych služieb podľa ich obdarovaní. A tak v určitom čase sme boli ako jeden fungujúci tím. Jeden kazateľ, ktorý bol u nás na vizitácii poznamenal, že fungujeme ako dobre naolejovaný stroj a je jasné, že tým olejom je Duch Svätý. Niektoré z našich detí sami vstúpili do služby v cirkvi a dúfam, že nikto z nich nie je ľahostajný k otázkam viery a k tomu, ako cirkev vyzerá a kde je.

Práca kazateľa v svojej podstate nie je zamestnanie, ale poslanie. Čo Vám Pán Boh dával zvlášť na srdce pri tejto službe?

M. Jurčo: Modlil som sa, skúmal a hľadal, čo chce Pán odkázať v konkrétnej dobe konkrétnemu

zboru. Keď sme prišli do Prešova, Pán Ježiš mi položil na srdce OTVORENOSŤ, teda aby som viac hovoril o našej otvorenosti voči ľuďom z necirkevného prostredia. Inými slovami, aby sme odstránili bariéry, ktoré by prekážali iným prísť do spoločenstva a počuť evanjelium. Byť otvorení aj pre nové veci. Navonok sa to odrazilo budovaním bezbariérového prístupu a presklením dverí. Potom to bol dôraz na duchovnú OBNOVU, cez ktorú Pán urobí aj z nášho zboru zdravý a misijný zbor. Som vďačný za to, čo Pán robil a robí v našom zборе. Verím, že proces obnovy pokračuje. Tretia vec, ktorú mi Pán tak zvlášť kládol na srdce bola túžba, aby ľudia vo viere uchopili dokonalé dielo spasenia a Jeho MILOSTĚ, ako hovorí Ján, že z Jeho plnosti sme my všetci prijali a to milosť za milosťou. Uvedomujem si, že aj dlhoroční kresťania žijú

často v pocite viny a nedostatočnosti. Ťažkosti vo svojom živote berú ako trest za svoje zlyhania, dokonca žijú aj v pochybnostiach, či budú prijatí do Božieho kráľovstva. Niekedy sa mi zdá, že pocit hriešnosti sa považuje za ten „jediný správny“ duchovný stav. Kde je radosť zo spasenia a smelá dôvera, že Božie sľuby sú pravdivé? Že sme ospravedlnené Božie deti? Veľmi si prajem, aby tieto pravdy Duch Svätý zjavil všetkým svojim deťom. Tak budeme oveľa radostnejší kresťania a príťažlivejší pre mladých aj nových ľudí.

M. Kačúr: Túžbu, že kdekolvek budem, v akomkoľvek zbore, aby mňa, aj s Ivetkou a celou rodinkou Boh použil k tomu, že pomôže zboru byť zdravým zborom – kde sú ľudia, ktorí sú zachránení mocou evanjelia, premieňaní mocou evanjelia a ktorí mocou evanjelia menia svet okolo seba.

Alebo inak povedané, aby to bol zbor, kde ľudia veria Kristovi, žijú s Kristom a hovoria o Kristovi ďalším.

Ako najradšej odpočívate a čo sú vaše „koníčky“?

M. Jurčo: Od detstva som rád nakupoval a varil. Už moja mama bola rada, keď som priniesol z obchodu niečo, čo síce nenapísala na papier, ale bolo to treba. Rád plávam a chodím na huby. Nemám rád nedochvilnosť a morské potvory ako jedlo.

M. Kačúr: Šport, aktívne aj pasívne.

Často niekto cudzí zvoní na Vaše dvere a hľadá pomoc materiálnu a duchovnú?

M. Jurčo: Niekedy to bolo veľmi často, aj viacej ľudí za deň. Každý z týchto ľudí mal svoj príbeh a svoje potreby. Počas pandémie Covidu sa to zreduko-

valo. Mali sme celkom radi jedného bezdomovca, volal sa Bartolomej. Bol taký vďačný za jedlo, ktoré sme mu dávali, že sa snažil s nami rozdeliť s tým, čo dostal od iných. Raz, keď som mu doniesol polievku s chlebom a sadol som si na schody pred vchodom, tak som mu chcel povedať evanjelium. Keď som spomenul Pána Ježiša, oči sa mu rozžiarili, vyhrnul si rukáv na ľavej ruke a ukázal vytetovaného Krista. Ťapkejúc si po ruke povedal: „Ja s Ním chodím každý deň!“

M. Kačúr: Som tu v zbore dva mesiace. Zopár ľudí zazvonilo, hľadali pomoc skôr materiálnu. Ak by ktokolvek zo zboru hľadal radu, pomoc v živote, som tu.

Ako vnímate tento nový medzník vo svojom živote – dôchodok, nový zbor a aké sú Vaše najbližšie plány?

M. Jurčo: Je to niečo nové, pravdu poviem, že sa zatiaľ cítim ako na dovolenke, čakám, kedy sa skončí a ja nastúpim do služby. Radi by sme dali do poriadku dom po rodičoch Hanky v Medziankách a mali viac času na svoju rodinu. Ale uvidíme, ako nás Boh povedie.

M. Kačúr: Túto situáciu vnímam ako výzvu od Pána pomôcť tomuto zboru, aby z Božej milosti bol raz zborom, kde ľudia zachránení Kristom, majú hlboké, otvorené vzťahy, slúžia si svojimi darmi, spoločne prinášajú evanjelium ďalším v Prešove a okolí. Najbližšie plány sa týkajú práce so staršovstvom. Som presvedčený, že v akejkoľvek situácii je zbor, vodcovia zboru hrajú kľúčovú úlohu, ako zbor pôjde ďalej. Budeme na modlitbách a cez Písmo spolu premýšľať, aký smer vidíme pre zbor, premýšľať o tom, ako robiť veci tak, aby to prinášalo duchovné zdravie jednotlivcom ako aj celému zboru. Pracovať na tom, aby náš zbor bol skutočne jednou rodinou, v ktorej sú deti, mladší, starší, najstarší ľudia a kde sa ľudia milujú, prijímajú, povzbudzujú,

Kačúrovci

učeníkujú a slúžia si navzájom svojimi darmi. Rodina, ktorá stojí pevne v jednom duchu a svorne bojuje za vieru v evanjelium.

K akému biblickému zboru by ste prirovnali prešovský zbor?

M. Jurčo: Keď sme prechádzali cestou obnovy, zadefinovali sme, že prešovský zbor sa podobá na Laodicejský zbor. Je zabezpečený. Už nie je taký závislý na Bohu. Spolieha sa na svoje zdroje. Verím tomu, že sa to zmení a budeme sa viac podobať Filadelfskému zboru, ktorý vie, že má malú moc, ale je vytrvalý vo viere a Pán mu otvára dvere príležitosti k službe. Zbor, kde rastie bratsko-sesterská láska. Vnímam to na konkrétnych skutkoch lásky a pomoci núdznym, ľuďom, ktorí utekajú pred vojnou na Ukrajinu. Naša ochota pomôcť iným nielen materiálne, ale (verím), že najmä duchovne, ukazuje na to, že nechceme tu byť sami pre seba, ale pre iných.

Nech Pán Ježiš požehná prešovský zbor s novým kazateľom, vikárom a všetkými služobníkmi! **Martin Kačur** Skôr ako by som porovnával náš zbor k biblickému zboru, chcem povedať, aké mám presvedčenie. Som presvedčený, že Boh má svoj plán v tomto svete, a to je spasenie ľudí. V tomto jeho pláne hrajú miestne zbory kľúčovú úlohu. Áno, Boh si v tomto svete tvorí svoj ľud, cirkev. Je to jeho jedinečný a vzácny ľud. Je po celom svete. Ale keď sa pozrieme do Novej zmluvy jasne uvidíme, že cirkev žije v zboroch. Ako je aj tento náš. Zbor je kľúčovým miestom, tu sa má odohrávať učenie, posväcovanie, vzájomná starostlivosť, rozpoznanie darov, ich používanie v konkrétnych službách, spoločná misia. A toto všetko pod vedením starších zboru. Som presvedčený, že Boh túži, aby toto bolo medzi nami.

Kde a s kým budete tráviť tohtoročné Vianoce?

M. Jurčo: Vianočné sviatky budeme pravdepodobne tráviť spolu ako rodina, ktorá je na Slovensku. Stuart a Mária budú spolu so Stuartovými rodičmi v Škótsku, ale spojíme sa cez video. Ešte keď boli deti malé, učili sme ich, že nie je dôležité, aké darčeky dostaneme, lebo, keď najväčší Dar, Boží Syn, je medzi nami, stávame sa darom jeden pre druhého.

M. Kačur: Tohtoročné Vianoce budeme v Prešove, s rodinou. Posledné roky sme prichádzali na Vianoce za rodičmi. Tentokrát ich radi vezmeme k nám.

Len pre zaujímavosť – držíte aj nejaké tradičné, ľudové zvyky?

M. Jurčo: Myslím, že každá rodina má svoje zvyky, ktoré sa stavajú tradíciou. U nás sa stalo tradíciou, že ja varím kapustnicu, pomáham porcovať mäso, Hanka robí zemiakový šalát, chlapci pripravujú rezne a ryby a dievčatá koláče. Štedrý večer sa u nás začína spoločnou popoludňajšou bohoslužbou v cirkvi, po ktorej sa zvykneme rozdeliť na dve skupiny. Jedni idú navštíviť niektorých ľudí s koledovaním a s darčekmi. Druhí dokončujú prípravy na večeru. Stolovanie začínam čítaním vianočného posolstva z evanjelia, modlitbou a podávaním oplátky s medom. Po nej nasleduje kapustnica, rezne a ryba so šalátom. Potom sa presunieme k stromčeku, rozbaľujeme darčeky a sledujeme radosť detí ale aj dospelých. Rozprávame sa o tom, čo sme zažili počas roka, spievame vianočné piesne alebo hráme hry.

Pre mňa boli predvianočné a vianočné dni naplnené predovšetkým službou v cirkvi, takže na spoločný čas a oddych s rodinou nebolo veľa času. Tento rok zažijem Vianočné sviatky trochu inak. A teším sa na to!

M. Kačur: Tradičné, ľudové zvyky nedržíme. Asi ako v iných rodinách, tieto dni si čítame z Biblie texty, ktoré sa týkajú narodenia Spasiteľa. ■

(Horčičné zrnko, CB Prešov)

Medzi príbehmi zo života Pána Ježiša je jedna epizóda, ktorá sa od množstva známych príbehov výrazne odlišuje. Ťažiskom drvivšej väčšiny udalostí popísaných v evanjeliách sú slová Pána Ježiša a Jeho činy. Ak by sme ich z textu vyčiarkli, nezostalo by nám z udalosti prakticky nič. Jeden minipríbeh je však celkom iný a prináša aj adventné posolstvo.

DOTKNÚŤ SA JEŽIŠA

JAN KOMRSKA, CB Bratislava-Cukrová

Keď sa preplavili na druhý breh, pristáli pri Genezarete. Len čo vystúpili z lode, ľudia ho hneď spoznali. Rozbehli sa teda do okolia a na miesta, o ktorých počuli, že práve tam je, začali prinášať chorých na nosidlách. A kamkoľvek vkročil – do dedín, miest alebo osád – ľudia kládli chorých na námestia. Prosili ho, aby sa mohli dotknúť aspoň obruby jeho rúcha. Všetci, čo sa ho dotkli, boli uzdravení (Mk 6, 53 – 56).

Evanjelisti Matúš a Marek zaznamenali trochu prehliadanú udalosť o tom, ako sa Pán Ježiš s učeníkmi opäť raz preplavili cez Genezaretské jazero. Plavba do Genezaretu bola tentoraz pokojná bez dramatických okolností, ktoré by si zaslúžili zaznamenať. Genezaret bolo mesto, ale nazývalo sa tak aj veľmi úrodné rovinaté územie v dĺžke 6 km a šírke 3 km tiahnuce sa popri jazere. Územie bolo zrejme husto osídlené, na relatívne malom území bolo niekoľko mestečiek, dedín a osád.

Na brehu jazera boli ľudia a všimli si pristávajúcu loďku so skupinou mužov. Niektorí spoznali medzi prichádzajúcimi Učiteľa obdareného mocou uzdravovať. Ľudia na brehu okamžite zanechali to, čím sa práve zaoberali a rozbehli sa po svojich chorých priateľov a známych a začali ich prinášať k Ježišovi. Pán Ježiš s učeníkmi kráčali od mestečka k mestečku a na každom námestí ich už čakali chorí. Nevládnych chorých kládli ku Ježišovým nohám. Pacienti, alebo ich opatrovatelia, prosili, aby sa mohli dotknúť aspoň okraja Ježišovho rúcha s vierou v zázračné uzdravenie. Ich viera nebola márna, všetci boli uzdravení.

Evanjelisti Marek, aj Matúš vo svojej správe o udalosti ani raz nemenujú Pána Ježiša, hoci je jasné, že On bol hlavnou postavou príbehu. Nezaznamenávajú žiaden výrok Učiteľa, ani žiaden jeho uzdravujúci čin, ani žiadne aktivity učeníkov. Veľmi stroho konštatujú, že vystúpili z lode a že Pán kráčal cez mestá, dediny a osady. Nič viac. Aj o učeníkoch sa z textu dozvedáme len to, že tam, nevieme koľkí, boli. Mlčanie evanelistov o Pánovi Ježišovi a učeníkoch kontrastuje so záznamom o činnosti a vyslovených prosbách, zrejme veľkého množstva, neznámych ľudí.

Čo nám hovorí evanjeliový príbeh, v ktorom je zaznamenaná len ľudská aktivita, keď podstata evanjelia je správa o tom, čo povedal a pre našu záchranu vykonal Pán Ježiš Kristus? Môžu byť obyva-

telia Genezaretu pre nás inšpiráciou a príkladom hodným nasledovania? Pozrime sa, čo vykonal.

1. Boli na brehu jazera z dôvodov, ktoré nepoznáme. Možno pracovali ako rybári, možno niečo predávali a kupovali, možno odpočívali a možno sa len bezcieľne ponevierali po brehu. Všimli si však aj svoje okolie. Pozorovali prichádzajúcu loď a vystupujúcich cestujúcich. Spoznali, že medzi vystupujúcimi je výnimočný človek, ktorého už asi videli, alebo o ňom počuli, že má zázračnú moc uzdravovať. Spoznali Ježiša, vystupujúceho z lode, ako keby na neho čakali.

2. To, že spoznali Ježiša ich nenechalo ľahostajných. Prerušili všetko to, čím sa práve zaoberali a začali konať, okamžite začali konať, a to nie váhavo, ale náhlivo a behom.

3. Zabudli na seba a svoje záujmy a začali konať v prospech nevládných, chorých, možno príbuzných, možno známych.

4. So svojimi chorými, nevládnymi priateľmi čakali na námestiach mestečiek na príchod všemocného Lekára.

5. Chorí, ale zrejme aj ich opatrovatelia, prejavili túžbu dotknúť sa Ježiša a pokorne prosili, kládli alebo ležiac na zemi, aby sa mohli dotknúť aspoň okraja Jeho rúcha.

V realizovanej túžbe dotknúť sa Ježiša vyvrcholila aktivita obyvateľov Genezaretu od okamihu, keď ho na brehu jazera spoznali. Nestačilo im pozorovať Ježiša, obdivovať Jeho moc nad chorobami, bytostne túžili byť s ním v najtesnejšom kontakte. Ježišov dotyk liečil telo i dušu nielen v Genezarete, ale aj na mnohých iných miestach.

Pán Ježiš uzdravoval ľudí rôznymi spôsobmi, aj na diaľku, ale najmä v bezprostrednej blízkosti, dotykom alebo aj slovom bez dotyku. Na druhej strane máme zaznamenané prípady, keď sa ľudia túžili dotknúť Pána Ježiša, alebo ich Pán vyzval, aby sa ho dotkli. Po vzkriesení Pán Ježiš vyzval neveriacich učeníkov: *Dotknite sa ma a presvedčte sa!* (Lk 24, 39). Tomáš zasa podmieňoval ochotu uveriť vo vzkriesenie, ak sa dotkne Vzkrieseného a On ho vyzval, aby sa ho dotkol (Jn 20, 27).

V našom príbehu ľudia túžili dotknúť sa Ježiša a vo svojej pokore a súčasne viere sa odvážili prosiť o dovolenie dotknúť sa len obruby rúcha, nie

samotnej osoby Lekára. Podobne to bolo so ženou trpiacou na krvotok (Mk 5, 27). V jej prípade Pán Ježiš pocítil jej dotyk v zástupe ľudí, ktorí sa na neho tísli a spoznal, že to nebol obyčajný náhodný dotyk, ale dotyk viery a túžby po uzdravení. Tak to bolo aj v našom príbehu, ale evanjelisti neznamenali, ako Pán reagoval na ľudské dotyky. Dokonca nevieme ani to, či tí, ktorí sa dotýkali rúcha Pána Ježiša dostali na to súhlas. Prosili, ale nepoznáme vyslovenú odpoveď. Všetci, ktorí sa ho dotkli boli však uzdravení, možno boli medzi uzdravenými aj takí, ktorí o súhlas s dotykom ani neprosili. Takmer by sme mohli povedať, že chorí z nášho príbehu si sami zobrali uzdravenie tým, že sa dotkli Pána Ježiša alebo jeho rúcha.

Hlavným posolstvom príbehu z Genezaretu je, že túžba neznámych ľudí po uzdravení cez možnosť dotknúť sa Pána Ježiša, bola v plnej miere a bez výnimky naplnená.

Neznámi ľudia od Genezaretského jazera nás svojím príkladom vyzývajú, aby sme túžili spoznať Pána Ježiša, aby nás jeho spoznanie nenechalo ľahostajnými, aby sme mali túžbu priniesť v Jeho mene pomoc druhým a aby sme mali túžbu sa ho dotýkať. My sa Ho nemôžeme dotýkať fyzicky, ale

môžeme sa ho dotýkať cez jeho slovo a v modlitbe. Naša modlitba je dotyk nielen Jeho rúcha, ale dokonca Jeho srdca. Ale aj tá obruba Jeho rúcha nám má čo povedať. Pripomína nám, že musíme vyslovovať svoje prosby v pokore a bázni. Potom náš dotyk prinesie naplnenie našej túžby, podobne, ako sa to stalo v Genezarete.

Adventný čas je časom očakávania na Pánov príchod. Obyvatelia Genezaretu nás inšpirujú k adventnému očakávaniu. Popri svojej bežnej činnosti si všímajú svoje okolie a hoci to nijako nedeklarujú a nedávajú najavo, v hĺbke svojej podstaty čakajú na Ježišov príchod. Jeho príchod ich totiž vôbec neprekvapil a keď k nemu došlo, tak konajú tak, akoby sa práve splnilo ich očakávanie.

Adventné očakávanie podľa vzoru Genezaretanov neuzatvára čakajúceho do seba, ale vedie k záujmu o druhých, najmä trpiacich a núdzných a vedie k snahe pomôcť im a priviesť ich k Pánu Ježišovi.

Advent je prejavom hlbkej túžby dotknúť sa Ježiša a byť s ním v úzkom spoločenstve už či to bude pred jeho druhým príchodom, alebo v čase druhého príchodu. Maran atha, príď Pane Ježišu a dovoľ nám sa Ťa dotknúť. ■

Tiberias mit dem See Genezareth.
Tiberias with the lake of Gennesaret.
Tibère et le lac de Genezareth.

MILUJÍCÍM BOHA VŠECHNY VĚCI NAPOMÁHAJÍ DOBRÉMU

KAREL FOJTÍK, emeritní tajemník RCB v ČR
Foto: TIBOR MÁHRIK

Možná je to věkem, že se mi vynořují písně z dávných let. Možná tím, že adventní období má svou poezii a všechno hraje zvláštní hudbou. Dobře si pamatuji písničku „Doufej v Hospodina“, kterou jsme zpívali kdysi jako mládežníci. Tehdy jsem vůbec nevěděl, že to bylo zhudebnění Příslaví 3, 5 – 6! Byla to pro mne „jen“ píseň. Píseň, která se mi dostala hluboko pod kůži. Po létech shledávám, že není jedno, co člověk opakovaně zpívá a co se tak ukládá do jeho paměti. V mé mysli se tato píseň asociuje s textem, který mě v posledním čase hodně vnitřně zaměstnává a spouští ve mně bohaté pramínky vzpomínek, úvah a podnětů pro můj stávající život. Je to zcela nevánoční text. Napsal ho apoštol Pavel ve svém dopise pronásledovaným křesťanům v Římě. Byli to složité a mimořádně turbulentní časy. Možná víc než ty, které zažíváme dnes. Zastává v něm zajímavou prorockou pozici: *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.* (Řím 8, 28)

Co víme?

Co věděl apoštol Pavel, to nám napsal. Ale co víme my? Čím se chlubíme, že „víme“? Víme, že se v ČR ani SR nežíje lehce. Je tu energetická krize, válka na Ukrajině, rostoucí ceny všeho. Něco mi-

mořadné, co celé dekády u nás nebylo. Ale uvedu jiné příklady. To už není tak extravagantní. Jsou ve sboru vdovy, které ztratily manžely a žijí léta osamoceně. Platí pro ně, že jim vše napomáhá k dobrému? Úděl vdovy není dobrý. Víme o skupince sester, které nenašly životního partnera. Zůstaly s malou penzí na vše samy, což není dobré. Víme, že nejsou i mezi křesťany výjimkou manželské krize. Muž opustí manželku. Platí to, že i opačně. Jak potom přijímat výzvu, že všechno napomáhá k dobrému, když se řeší střídavá péče. Víme, že podnikateli nevyjde záměr a dostane se pod tlak. Víme, že též kazatelé prožívají těžkosti. Dovídáme se, někdy se zpožděním, o řadě problémů. Víme, že doba je náročná pro mladé i staré, zdravé i nemocné, pro podnikavé i ty méně aktivní. Těžkosti by nás neměli srazit do beznaděje a zoufalství! Byli tady i v minulosti. I v dávné minulosti.

Co víme od apoštola? O co se to máme zajímat? Odpovědi jsou jasné. Mít kvalitní informace a být v obraze je OK. Víme, jak se měli křesťané orientovat v tom, co apoštol sděloval: že *všechno napomáhá k dobrému*. Měli tehdy věřící přijímat Pavlovu výzvu za všech okolností? Přestože se nacházeli ve svízelných situacích? V době, kdy stěží přežívali v prohnílém římském impériu? Kdy jim šlo o život?

Apoštol vyzýval zkoušené křesťany, že *vše napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha*. Právě ten předpoklad „kdo milují Boha“ se zde stává rozhodujícím faktorem v tom, jak unést životní potíže a někdy tragédie, které nás potkají.

V dnešní řeči by to snad mohlo znít takto: Důvěrujte Ježíši a nemusíte se bát ani překérních situací, na které můžete někdy narazit. Milujete-li Boha, budete překonávat těžké stavy, přestože tomu všemu zcela neporozumíte. Zvládnete to. Časem mohou bolesti, trápení i těžkosti člověka nějak a někam posunout. Nebývá to však snadné. Bylo by pastoračně necitlivé demagogicky tvrdit, že vše, co nás postihne napomáhá k dobrému automaticky. Zkratky tady nefungují. Jde o namáhavé a složité cesty, které se ne vždy daří úspěšně zvládnout. Někdy je to až k neunesení. Křesťané se mají za lidi, kteří se v troublech mají nejen modlit, ale mít v srdci místo k doprovázení bližních, kteří potřebují náš čas, porozumění i pomoc. Ohled na jiné je ovšem něco, co se v dnešní informované společnosti ztrácí z toho, „co víme“.

Doufej v Hospodina celým srdcem...

Srdce člověka je klíčem v tom procesu, jak zvládnou těžké věci způsobem, který buduje. Je-li rozpolcené, je problém. Je-li zlomené, je problém. Je-li chladné, taky je problém. Je-li tvrdé, pak to bude mít neblahé důsledky pro člověka i okolí. I celou společnost. Doufáme-li však v Hospodina cele (t. j. celým srdcem svým), odoláme pokušení spoléhat jen na sebe. Boží moc se pak může projevit i v naší slabosti, jenom abychom Hospodina hledali celým srdcem! Doufání (spolehnutí na Pána) koresponduje s tím, co radil apoštol pronásledovaným, že všechno může napomoci k dobrému.

Ono to přísloví pak pokračuje dál: *Na všech cestách svých snaž se Jej poznávat, On spravovatí bude stezky tvé*. Doufání, poznávání a snažení náleží do výbavy každého člověka. Není však jedno, jak tyto dovednosti využijeme a kam je nasměrujeme. Jestli poznání ústí k sebeprosazování, využívání situace pro svůj prospěch, nebo k tomu, by bylo lépe i ostatním. Mnozí se snaží. Mnozí ledacos poznávají. Ale - spravuje Hospodin jejich stezky?

Šance, že Bůh bude mít ve své správě naše osudy (stezky) platí nejen pro křesťany, ale i pro mnohé hledající, kteří vyhlížejí východiska z různých situací života. Bůh je připraven spravovat nejen stezky dobré. On je nám nablízku a ku pomoci při řešení obtížných momentů, které ani nechápeme. Později se může ukázat, že těžkosti v konečném důsledku mohou člověku prospět. Tu tajemnou proměnu má ve svých rukou On.

(Nejen) osobní sdílení.

Pár desetiletí právem náležím k již opotřebovanému církevnímu inventáři. Starý nábytek lze vyměnit za nový. To jde někdy velice rychle a účinně.

Alé co myšlení? Stereotypy řešení, postupů a tradic? Co provést se svými starými návyky? Někdy se změny zavádějí tak těžko. Mnozí lidé si nepřejí změny a chtějí mít „klídek“.

Zažil jsem úsměvnou příhodu. Nedávno jsem navštívil fyzioterapeuta, odborníka na bolesti páteře. Očekával jsem masáže jak mnohdy předtím, ale byl jsem zaskočen. Místo tradičních „receptů“ mne nakázal opřít se o řebřiny a pak mne divně instruoval. Byl jsem z toho nesvůj. Nikdy nic podobné jsem předtím nezažil. Mával jsem rukama, vytáčel hlavu, cvičil střídavě na jedné noze a pak zase na té druhé... Trvalo to hodinu, až jsem se zapotil. Tělo mě několik dní bolelo. Tato „změna“ tedy opravdu bolela. Byl to ale zkušený odborník, a proto mne povzbudil, abych vydržel. Až později mohu prý očekávat zmírnění bolesti. V mém věku to tak rychle nejde. Musím být trpělivý. Další pro mne náročný úkol...

Dosáhl jsem již věku 78-mi let, kdy přirozeně toužím po klidu. Žádné změny. Milované stereotypy. Od léta se ovšem má někdejší situace změnila. Bůh ke mně promluvil zvláštním způsobem. Pro mě, coby racionálního křesťana, to byla doposud neznámá zkušenost. Slýchal jsem o podobných od charismatických sourozenců ve víře. Prožil jsem Jeho blízkost a zvláštní zmocnění. Jako běžec, který má cíl nadohled a v cílové rovině mu najednou ten běh nepřipadá úmorný. Nabyl jsem nových sil a Pán se mě dotkl otázkou: „Chceš mě sloužit? Znáš potřeby církve a mohl bys snad pomáhat ze všech svých zbývajících sil.“

Kladl jsem Bohu i sobě otázky: Jak si mám počínat? Co se ode mne v přidaném čase čeká? Slýchám občas dobře míněné rady. Bylo by rozumné, abych nyní dbal více o zdraví. Naslouchám bratrům a sestřám, jak pečují o byt, o dům, o zahrádku, o finance, věnují se rodině s vnoučaty. To děláme rádi, ale nikdy to nekončí a může nám to vzít víc, než je moudré. Pro duchovní potřeby pak už nezbude čas. A tak jsem se nadechl – znovu. Mé obnovené aktivity se nejeví některým jako rozumné, zejména s ohledem na mé zdraví a můj věk. Znáte to: „Můžeš se konečně věnovat rodině, máš snad právo na odpočinek, už jsi se dost lidem nasloužil.“

Nespoléhám jen na toto, občas až zavádějící vidění věcí mezi nebem a zemí. Pozorně naslouchám dobře míněným radám. Hledám v tom všem moudrost Boží, ale ten vnitřní proud je zvláštní a silný. Snažím se porozumět Boží řeči a náhle slyším: Spolehni se znovu na Hospodina! Sešlápní životní pedál (jako v dobách duchovního mládí) a jed' na plný plyn!!! Nabízí se Boží cesta s cílem nebeského království.

Závěrem

Pokazdé, když čtu tuto pasáž dál a dál až k závěru, mé nitro se chvěje a prožívám zvláštní radost. Pavel se tam dostal ke svému vyznání: *Jsem si jist,*

že ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani cokoli jiného v celém tvorstvu, nedokáže nás odloučit od lásky Boží, které je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Fascinující!

Apoštol líčí slavnou budoucnost věřících, kterou neohrozí ani odchod ze života. Nic nás neodloučí od lásky Boží. Na sociálních sítích se prezentují lidé záběry z pobytů v krásných lokalitách. Lyžovačka, moře, wellness... Zajisté, potřebujeme si odpočinout a lze mít i super zážitky. Otázka zní zcela jinak: Nevěnujeme se až příliš rekreaci, zálibám, práci?? Investujeme nemalé prostředky do skvělých dovolených... a na jiné věci, které potěší duši, tělo a berou nám čas. Ach, ten čas! Hovořil jsem o těchto otázkách se svým přítelem Zbyňkem Pražákem, který mě během návštěvy na radnici napsal výstižný citát: „Pracuj tak, jako bys měl žít ještě 100 let a žij tak, jako bys měl dnes zemřít.“ Oslovilo mě to a přijal jsem tuto myšlenku za své krédo.

Mělo by jít v našem žití předně o duchovní věci. Otevřete srdce i peněženky nejen pro pozemské resorty. Buďte citliví na Boží priority. Připojte se do práce ve sboru. Na vinici Páně je místo pro každý věk. Pro každou kondici. Pro každou duši. Žijeme v době možností a nevídané svobody. S tím přichází i odpovědnost. Odpovědnost za to, jak vypadá „můj“ sbor.

Uvedu nakonec dva příklady zvláštní věrnosti. Prvním je moje sestra, které v 82 letech pomáhá ve škole, kde není nikdo schopný vyučovat etiku. Dala se k dispozici a slouží tímto způsobem. Ten druhý příklad je 97 letá sestra Hana Košťálová, vdova po kazateli. Setkali jsme se na nedávném historicky prvním Setkání emeritních kazatelů CB v Litomyšli. Bylo to dojemné setkání pro všechny účastníky! Jak jsem se přesvědčil, zajímá se o dění v církvi, ve sboru i ve společnosti. A má přehled. Vyjadřuje se vděčně o zařízení, kde žije. Byla povzbuzením pro všechny přítomné. Její radost a životní perspektiva naděje věčnosti byla nepřehlédnutelná!

Koruna života. To by měl být jasný cíl každé životní pouti. Tam, kde čeká Bůh plný milosti, lásky a odpuštění. *Budiž věrný až do smrti a dám ti korunu života* (Zj 2, 10) odkazuje Ježíš všem, kteří vyznali své viny a přijali Boží odpuštění.

Jistým způsobem Vánoční radost narození a pak život Božího Syna v bolesti a Jeho smrt na kříži vytváří zvláštní adventní rámec. Odkazuje nás na věci přesahující lidský život. Odkazuje na slavné vzkříšení. Čekání na to, co ještě má přijít. A to je za hranicí cílové rovinky. Tam naše oko nedohlédne, ucho nedoslyší a srdce člověka nevytuší. Pořád však platí, že nám to vše napomáhá k dobrému. Souhlasíte? ■

Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom, v ktorých má Boh zaľúbenie (Lk 2, 14).

BOH MÁ V ĽUĎOCH ZAĽÚBENIE

ONDREJ GARAJ

Tento rok moju knižnicu obohatili dve knihy – dva úplne nové preklady evanjelií do slovenského jazyka. Teraz na jeseň vyšlo Jánovo evanjelium a na jar Lukášovo evanjelium.

Zatiaľ som sa stihol pozornejšie začítať len do toho, ktoré vyšlo na jar – Lukášovho. Nový presnejší a odborne detailne okomentovaný preklad z pôvodných jazykov urobený najlepšimi slovenskými odborníkmi podčiarkuje a zvýrazňuje myšlienky, ktoré v doterajších prekladoch trochu zaničili. Takou je aj uvedený text Lk 2, 14.

Doterajšie preklady a z nich vyplývajúce najmä štedrovečerné kázne interpretovali tento text ako pochvalu istej kvalite ľudí, pochvalu ľuďom dobrej vôle. Ľudia dobrej vôle majú mať pokoj. Počúvali sme o dobrej vôli ľudí ako o zdroji pokoja a ako ľudia dobrej vôle tvoria pokoj. Takto sa tento text chápal a vykladal ako isté moralizujúce konštatovanie, z ktorého vznikla výzva: ľudia, buďte už konečne ľuďmi dobrej vôle.

Nový, presnejší preklad textu presúva jeho význam inde a inak. Hlavnou osobou textu je Boh, ktorý je oslavovaný. Aj ďalšia časť vety sa zaoberá Bohom, totiž jeho hlavným atribútom vzťahu k ľuďom: Boh má v ľuďoch zaľúbenie. Pre Božie zaľúbenie v ľuďoch sa udialo to, čo je udalosťou: narodenie Ježiša Krista nášho Spasiteľa.

Boh má v ľuďoch zaľúbenie je hlavný motív uvádzaný anjeli pri narodení Ježiša Krista. Je dôležité si uvedomiť kontrast tohoto výroku s obvyklým poňatím ľudí: Boh je nahnevaný na človeka. A tu vidíme úplne iný motív, nie Boží hnev na ľudí, ale práve opak: ako príčinu narodenia Ježiša Krista anjeli oznamujú Božie zaľúbenie v ľuďoch.

Nielen autor evanjelia Lukáša myslí takto. Ak pozorne čítame evanjeliá, všimneme si, že aj v Jánovom evanjeliu je, ako príčina príchodu Ježiša Krista na zem, uvedená Božia láska. Známý text Ján 3, 16:

Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nik, kto v neho verí, nezahynul, ale mal večný život.

Existuje teda Boží hnev? Ako je to? Nespočíva predsa Boží hnev na všetkých ľuďoch od pádu Adama a Evy v raji? Aj Izaiáš 30, 27 popisuje planúci Hospodinov hnev ako ťažký kúdol, jeho pery sú plné hnevu pre neveru Božieho ľudu. Boží hnev sa prejavuje nielen na hriechy Božieho ľudu, ale je univerzálny voči všetkému čo je v odpore voči Bohu (Podľa apoštola Pavla v R 1, 18).

Podľa záznamov evanjelií je priamo Boží hnev spomínaný veľmi málo: len na jedinom mieste Ján 3, 36: „Kto však odmieta Syna, neuzrie život, ale spočíva na ňom Boží hnev.“ Tieto slová nie sú citáciou slov Ježiša a ani Ježiš v záznamoch evanjelií Boží hnev ako všeobecný základný postoj svojho nebeského Otca voči ľuďom nespomína. Len budúci hnev je zaznamenaný v kázaní Jána Krstiteľa podľa Mt 3, 7.

Ukazuje sa, že v Bohu sa spájajú dva city: hnev a milosrdenstvo, ktoré sa navonok prejavujú odlišne. Boží hnev nie je ako nešťastie osudu, ale ako pozvanie k obráteniu sa k Božej láske. Narodenie Ježiša Krista, ktoré si teraz vo vianočnom čase pripomínáme, spolu s jeho dielom na kríži nie sú magickým zarietkovaním a udobrovaním rozhnevaného božstva, lebo náš Boh sa prejavuje ako ten u ktorého prevažuje milosť a milosrdenstvo. Nie je hnev ako hnev. Apoštol Pavol to vystihol v liste Rimanom (11, 32): *Boh totiž všetkých spolu uzavrel do neposlušnosti, aby sa nad všetkými zľutoval.*

Aj počas týchto Vianoc, keď budeme rozmýšľať nad príchodom Ježiša Krista, môžeme si uvedomiť, že svojím príchodom zmenil obraz o Bohu, ktorý mali farizeji a zákonníci. Zmenil ho na obraz Boha, ktorý má zaľúbenie v ľuďoch. Toto pozdvihuje naše srdcia. ■

OČAKÁVANIE

EVA BECHNÁ

Mám strýka v Texase. Žije tam už dlhé, dlhé roky. Ako emigrant a nepriateľ štátu nemohol zo začiatku vôbec pricestovať domov, do socialistického Československa. Písali sme si iba listy, posielal nám farebné fotografie, ktoré boli vtedy u nás raritou. Bol ako zjavenie, ako taký Santa Claus.

Strýko vždycky miloval zvieratá. Bol vyučeným chovateľom koní, a tak hneď ako to bolo možné, v Amerike si jedného koníka kúpil. A potom druhého a niekoľko psíkov. S celým týmto zverincom sa vždy pred Vianocami odfotil na farebnú fotografiu a poslal nám ju. To bolo radosti! Tiež nám občas poslal balíček a v ňom boli úžasné žuvačky a tričká s obrázkami. U nás doma sa dali vtedy kúpiť iba biele tričká bez obrázkov. Babke poslal pred Vianocami orechy a kakao. U nás to nebolo dostať. Mohla nám napiecť koláčiky. Dnes to znie už ako sci-fi, ale bolo to presne takto. Neklamem.

Dlho sme doma nemali telefón, pevnú linku. Mobilý samozrejme neboli, ani internet, ani počítač, nič také. Potom nám pevnú linku zaviedli. To bola vec! Strýko nám mohol zavolať. Mohli sme počuť jeho hlas. Dovtedy nahrával babke svoje pozdravy na magnetofónové kazety a posielal v liste či balíku. Babke poslal doláre, aby si v tuzexe mohla kúpiť magnetofón a pustiť si ich. Ale teraz nám chcel rovno zavolať. Lenže bolo potrebné zosúladiť, kedy zavolať. A tak nám v liste napísal presný deň a hodinu nášho času, kedy máme čakať tento vzácny telefonát. Naplánovali sme to na sobotu, keď sme boli všetci doma.

V ten deň sme boli v obrovskom napätí. Mali sme pocit, že nás čaká audiencia u kráľa. Babka bývala v inej časti mesta, a tak hodinu pred telefonátom slávnostne nakráčala k nám domov. Všetko sme zrušili, vyplí, zamkli dvere a čakali. Mali sme slávnostnú náladu, ale zároveň by sa nervozita dala krájať. Ale telefón nič. Čakali sme ešte pol hodiny po presnom termíne a stále nič. Ešte ďalšiu polhodinu, nič. Strýko buď zabudol, alebo to poplietol, alebo mu do toho niečo prišlo. Čo teraz? Zvlášť my deti sme boli veľmi veľmi sklamané. Tak veľmi sme sa tešili. Pochválili sme sa všetkým kamarátom, hoci nám to rodičia zakázali. Kontakt s „kapitalistickým cudzincom“ neboli v tom čase žiaduci. Mohli by sme mať problémy.

„Možno to poplietol a zavolať zajtra v tom istom čase,“ navrhla babka. Treba to skúsiť. Nič iné nám nezostávalo. A tak sme sa ďalší deň, v nedeľu, opäť

stretli okolo telefónneho aparátu. A veru, babka mala pravdu. Strýko konečne zavolať. Odovzdávali sme si slúchadlo všetci dokola. Každý ho chcel počuť, každý niečo povedať. Hocičo. Strýko mal ten svoj typický českoamerický prízvuk, boli by sme ho rozoznali široko ďaleko. Rozprával nám, ako sa má, ako sa majú jeho zvieratká, kde nedávno cestoval, aké je tam počasie a všeličo iné. My deti sme mu do telefónu recitovali básničky, ktoré sme poznali zo školy. Rozprávať sa so strýkom z Ameriky iba tak mírnix-tírnix, to bola vec. Keď sme si predstavili tú obrovskú vzdialenosť medzi nami! Nemohol síce pricestovať k nám, ani my k nemu, ale počuli sme ho, ako keby bol v susednej izbe. To bola vážne krásna!

V ten deň sme ani zaspáť nemohli a dlho sme na tento zážitok spomínali. Dodnes vidím celú tú situáciu v našej obývačke. O pár rokov neskôr nás strýko prekvapil ešte viac. Zazvonil zvonček a on tam stál zrazu vo dverách celý farebný v svojich kovbojských čizmách, presne taký, ako sme ho poznali z farebných fotografií. Mala som dva roky, keď odišiel z rodnej krajiny a brat ešte nebol na svete. Strýka sme teda poznali len z fotografií. Ale v tej chvíli sme vedeli, že toto je presne on. Bola to zvláštna chvíľa radosti.

Prečo o tom hovorím práve teraz? Lebo vždy si na tieto situácie spomeniem, keď si predstavím, ako kedysi ľudia čakali na Spasiteľa. Nedá sa to vôbec porovnať, ale je to jediná ľudská skúsenosť, ktorá sa aspoň blíži tej veľkolepej udalosti. Čakáte a neviete presne koho. Vaše očakávania sú veľké. Neviete, kedy presne to bude, ale viete, že raz to musí prísť. A potom sa to stane! A vy viete, že toto je On! Lenže, keď prišiel Kristus, nie všetci vedeli, že je to On. Spasiteľ. Mnohí mohli byť sklamaní. Malé dieťa? Bezbranné malé dieťa? V maštali? Syn tesára? To vážne? A predsa sa našli takí, ktorí nepochybovali. Vedeli, že toto je On. Radovali sa.

Aj dnes niekto čaká a niekto nie. Niekto verí, chápe, prijíma a raduje sa. A niekto tápe a hľadá niečo iné. A pritom Spasiteľ, záchranca už prišiel. Je tu, len otvoriť srdce a radovať sa. ■

VIANOCE ... STARÉ A NOVÉ.

MIRO MORAVSKÝ

Opäť je to tu, čas blížiacich sa Vianoc, Advent.

Každý máme svoju vlastnú pamäťovú stopu adventov a Vianoc, ktoré sme prežili. Myslím si, že väčšina z nás nájde niekde v spodných vrstvách pamäte spomienky na to, ako sme sa ich ako deti nevedeli dočkať – kedy už Vianoce konečne prídu. Potom sa to však zmenilo. Začali sme byť tými, ktorí majú úlohu (zodpovednosť, povinnosť, túžbu) prispievať k tomu, aby sa naplnili „vianočné“ očakávania našich blízkych. A tým sa naše vnímanie plynúceho času v Advente zásadne mení. Vianoce sa zrazu blížia nebezpečne rýchlo. Čo by sme len dali za pár dní navyše, vo finiši aj za pár hodín navyše! Niektorí sme sa už dostali do veku, kedy síce tých povinností ubúda, lenže ubúdajú aj sily, takže stále to zostáva napínavé.

Meníme sa, mení sa svet okolo nás, čo nás čaká tentokrát? Ako uchopiť tento čas Adventu a tieto prichádzajúce Vianoce?

Každý si musí hľadať cestu sám. To, čo sa nás dotýka spoločne je meniaci sa svet okolo nás. A tu, žiaľ, nie sú dobré správy. Náš svet sa stáva menej predvídateľným, menej bezpečným miestom. Prítomnosť akoby zvýraznila rozdiel medzi realitou v ktorej žijeme a vianočnou idyllou, po ktorej túžime. Na naše veľké a trvalé otázky smerom do budúcnosti: „Ako bude? Čo sa stane?“ sa objavujú nové možné odpovede. Žiaľ, väčšina z nich je negatívnych.

Nevieme, čo nás čaká, čo sa stane. Ale: idú Vianoce, aby nám pripomenuli, že vieme, čo sa stalo (Ján 1, 14: *A slovo sa stalo telom*). Teda pripomínajú to, čo je isté, už sa to „neodstane“. Môžeme sa na to spoľahnúť, o to sa oprieť: Ježiš sa narodil, Boh k nám zostúpil. V tom je skutočná nádej pre budúcnosť, našu aj sveta.

Máme Boha, ktorý PRIŠIEL medzi nás, Boha, ktorý k nám PRICHÁDZA a Boha, ktorý si pre nás raz PRÍDE, aby sme boli navždy s ním.

Podme Ho privítať. S radosťou. ■

Foto Ľ. Bechný.

Neboj sa, lebo ja som s tebou. Nepozerať ustrašene vôkol soba, lebo ja som Boh tvoj! Posilním ťa a pomôžem ti, i podopriem ťa svojou spásanosnou pravcou (Iz 41, 10).

NEBOJ SA!

ANNA ČINČURÁKOVÁ TIPULOVÁ

Pamätám si, ako sme raz s mladšou sestričkou ostali samy doma. Mohla som mať tak 6 – 7 rokov a v tej dobe to nebolo nič nezvyčajné, že sa rodičia nebáli na chvíľočku nechať doma aj mladšie deti samé. Pomaly sa stmievalo, tak sme sa obe prezliekli do pyžama a šuchli pod perinu. Mne by celkom vyhovovalo ticho, v ktorom by som zaspala, a tak by mi nevadilo ani to, že sa blíži noc a my sme samé... Ale sestrička... Tá začala rozprávať. Najprv rozprávala všelijaké veselé príhody, na ktorých sme sa smiali, no postupne začala prechádzať do otázok: „Počula si to? Niečo šuchlo.“ Nie, nič som nepočula. Nechcela som počuť a vyhovovalo by mi, keby Vierka v tejto chvíli prestala rozprávať. Ale ona neprestala: „Čo ak sem niekto ide? A čo ak sú to zloději?“ Rozprávala svoje fantazijné predstavy čoraz s väčším strachom, až sa sama seba – toho, čo rozpráva, začala báť... A ja s ňou.

Tak je to so strachom. Myšlienka „**čo ak**“ v tvojej hlave vedie k ďalším nezastaviteľným myšlienkam, až ťa voviedie do strachu. „Čo ak ochorím? Čo ak choroba bude mať ťažký priebeh? Čo ak sa z toho nedostanem? Čo ak to postihne mojich blízkych?“ Bojíš sa choroby, pretože sa bojíš smrti. A smrti sa bojíš preto, že nemáš jasno v tom, čo s tebou bude, keď zomrieš.

Kdesi som čítala, že Ježišove plienky – do ktorých ho zavinula Mária – boli kusy látky, ktoré slúžili ako obvazy. Používali sa v pastierskych chatrčiach na ošetrovanie rán, ale boli to aj tie isté plachty, do ktorých v prípade potreby zabalili mŕtve telo. Na Vianoce je Ježiš zabalený do plienok a raz také isté plátno posluží na ovinutie Jeho mŕtveho tela. No po troch dňoch tieto plachty ostanú ležať bokom a Ježiša nebude v hrobe, do ktorého Ho položili. A presne ako teraz pastierom anjeli oznamujú radostnú zvesť: *Nebojte sa, veď zvestujem vám veľkú radosť...* Podobne aj pri Jeho hrobe budú anjeli, ktorí povedia: *Nebojte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského toho ukrižovaného? Vstal, niet ho tu!* Chcem povedať: Nemusiš sa báť smrti, pretože Ježiš, ktorý sa stal presne takým človekom ako my, bol poslaný nato, aby prešiel cez smrť. A vrátil sa živý! V Ježišovi máš večnosť. Ak sa prestaneš báť smrti, potom to oveľa lepšie zvládneš v týchto neistých časoch, pretože tvoja myseľ bude omnoho slobodnejšia. Nedovoľ tvojim „čo ak“, aby ťa ubili. Nedovoľ, aby ti bránili žiť v slobode. Tvoj strach ťa paralyzuje. „Čo ak si o mne pomyslí, že sa vtieram? Čo ak ma nepochopí? Čo ak...“ Nevieš si ani predstaviť, čo by Pán Boh mohol s tvojím životom urobiť, keby si sa nebála! Preto sa neboj, lebo On je s tebou! ■

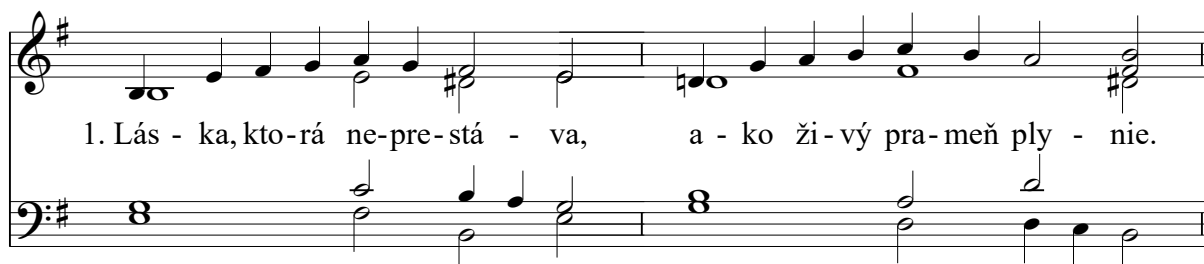

Neviem si spomenúť, čo bolo impulzom k napísaniu tejto melódie. Určite sa to týkalo nejakého textu pri práci na novom spevníku Cirkvi bratskej v r. 2017. Návrh však prešiel nejakou nepovšimnuto pomimo. Neskôr sa hudobný zápis dostal k Janke Nagajovej a tá k nemu napísala nový text. Napokon sa celá pieseň ustálila vo forme chorálového nemetrickeho zápisu.

(Ivan Valenta)

Jana Nagajová (9.9.2017)

Ivan Valenta (20.6.2017)

1. Lás - ka, kto - rá ne - pre - stá - va, a - ko ži - vý pra - meň ply - nie.

Keď Duch Svä - tý vo mne vlád - ne, pl - ní mo - je

srd - ce prázd - ne lás - ka, kto - rá ne - pre - stá - va.

2. Nádej, ktorá zrak môj dvíha,
učí srdce očakávať.
Božie sľuby pripomína,
povzbudí a posilní ma
nádej, ktorá zrak môj dvíha.

3. Viera, ktorá preniká tmou,
až za časný obzor siaha.
nieto krajšej zvesti pre mňa:
do brán večných dovedie ma
viera, ktorá preniká tmou.

NAJKRAJŠÍ PRÍBEH LÁSKY

Najkrajší príbeh lásky:
Po zemi kráčal Boh!
Čas ako piesok
na púšti sveta
nám skryl stopy Jeho nôh...

Najkrajší príbeh lásky:
On prišiel kvôli nám!
Baránok Boží
za hriechy sveta
dal na oltár seba sám.

Najkrajší príbeh lásky
v nebi má slávny cieľ,
tam, kde sa vrátil,
aj mňa chce priviesť
Kráľ lásky a Spasiteľ.

JANA NAGAJOVÁ

KRÍŽOVKA

„Zmieriť ľudí s Bohom a usilovať sa k nim milo správať je šľachetný...”
(sv. Fr. Xaverský)

Autor: Peter Kailing	Chem. zn. Berkélia	Liehový nápoj	Autor románu: Tajomný ostrov	POMÔCKY Krnô, Tea, Mao, GBP, Sele	TAJNIČKA	Tam	Röntgen / (skr.)	Polná práca	Obal z tvrdých dosák
Hraj				Orech	•				
				Osobné zámeno	•				
Egypt. kráľovná					•				
	Bývalá časť Detvy				•	Kód angl. libry			
	Áno (hovor.)					Drobná, štíhla			
Časť poľa				Existujú	•		Kancel. skratka		
							Zn. oertsedu		
Aha				Mužské meno	•			Nutnosť	
				Ohmat (hovor.)	•				
Áno (česky, hovor.)			Pooblepuj		•				Čajová ruža
			Chem. zn. Amerícia		•				
	Svietidlo				•		Obrnený transp.		
							Hromad. výstrel		
	Kapor (česky)	Býv. čínsky vodca			•	Existujete			
		Ženské meno							
Kód Kazachstanu			Kilometer (zn.)		•	Papagáj			
			Nos			Cudza 2-hláska			
Aón (česky)				Prasiatko (čes.)	•				Ked'
				Stupeň (skr.)	•				
Rekonštrukcia					•				
Narastania					•	Čln na Rýne			

Tajnička krížovky z RELAXU Dialóg č. 11/2022.

Prirodzenosť si žiada, aby človek pomáhal človeku, nech je to ktokoľvek, už len preto, ŽE JE TO ČLOVEK. (Cicero)

Vyriešenú tajničku krížovky z tohto čísla posielajte e-mailom alebo poštou na nižšie uvedené adresy:

svatava@swanmail.sk, DIALÓG, Sadová 28, 900 51 ZOHOR do 10.1. 2023. Nezabudnite nechať na seba kontakt (meno, telefón, adresa).

Správneho riešiteľa všetkých úloh odmeníme reprezentačnou obrazovou publikáciou z vydavateľstva Media Svatava.

Správne odpovede z tohto čísla uverejníme v Dialógu 1/2023.

Stranu pripravil Peter Kailing

Zapojte sa aj vy do tvorby Dialógu: svatava@swanmail.sk,
v diskusnom fóre na: www.dialog.cb.sk, písané na adresu redakcie.